ZBULIMI
I SHTATË EPOKAVE KISHTARE

KAPITULLI 7
EPOKA KISHA E SARDËS

Zbulesa 3, 1 - 6

"Shkruaji edhe engjëllit të Kishës në Sardë: Kështu thotë Ai që ka shtatë shpirtrat e Hyjit dhe shtatë yjet. I di veprat e tua: thuhet se jeton, por je i vdekur. Rri zgjuar dhe forcoje tepricën që gati ka vdekur. Sepse nuk i gjeta veprat e tua të përsosur para Hyjit tim. Të të bjerë në mend, pra, si e ke marrë fjalën dhe e ke dëgjuar, ashtu edhe ruaje - dhe kthehu! Po nuk qëndrove zgjuar, do të vij si vjedhësi dhe nuk do të dish në ç'orë do të vij kundër teje. Megjithatë i ke në Sardë disa njerëz që nuk i përlyen petkat e veta. Ata do të më përcjellin të veshur me petka të bardha, sepse janë të denjë. Kështu edhe ngadhënjyesi do të mbajë petka të bardha; nuk do ta fshij emrin e tij prej librit të jetës dhe do ta dëshmoj emrin e tij para Atit tim dhe para engjëjve të tij. Kush ka veshë, le të dëgjojë çka Shpirti Shenjt u thotë kishave!"

SARDA

Sarda ishte kryeqyteti i Lidias së lashtë. Lidia ka lëvizur nga duart e mbretërve të Persisë dhe Aleksandrit të Madh e këtej. U plaçkitën nga Antioku i Madh. Atëherë mbretërit e Pergamonit arritën të sundonin derisa ata janë marrë përsipër nga romakët. Në kohën e Tiberit, u shkatërrua nga tërmetet dhe fatkeqësitë. Sot ajo është një grumbull gërmadhash që janë të pabanuara.

Kjo është një qytet që përdoret për blerje dhe do të jetë shumë qytet i rëndësishëm. Plini ka thënë se këtu u shpikën aftësitë me pikturë leshi. Ajo ishte qendra e ngjyrosjes së leshit dhe endje e qilimave. Ai kishte një sasi të konsiderueshme ari dhe argjendi dhe thonë se ata janë atje monedha ari të parë të riformuar. Ai gjithashtu kishte një treg të skllevërve.

Feja e këtij qyteti ishte kremtimi i papastër i perëndeshës Cybele. Edhe sot ende mund të shihni rrënojat masive të tempullit.

Ju do të mbani mend se unë kam qysh nga epoka Pergamon përmendur se koncepti Babilonian e "nënës dhe birit" të njohur si Semiramis dhe Ninus u bë te Cybele dhe Deoius Azinë. Prona që lidhen me këto dy duke shikuar njëri-tjetrin.

Ai ishte zot i diellit, dhe ajo perëndeshë e hënës.

Ai ishte i zoti i qiellit, dhe ajo mbretëresha e qiellit.

Ato ishin zbuluesit e mirësi dhe në besnikëri, ajo e butësisë dhe mëshirës.

Në ndërmjetësi, ajo ndërmjetësi.

Në çelësin që hap dhe mbyll derën e botës së padukshme, dhe ajo me një çelës të njëjtë duke bërë të njëjtën gjë.

Ai si gjykatës të të vdekurve, ajo dukej ai që qëndron pranë tij.

Ai u vra, ngrit dhe u ngjit në qiell, ajo ka mëkatet që kryhen fizikisht.

Pra, në Romë ky zot i njëjtë i është dhënë titulli i Zotit tonë: Ai është quajtur Biri i Perëndisë, si ajo që u quajt nëna e Perëndisë.

Pra, kjo është ajo që kemi gjetur atje në dy epokat tjera, ku koncepti i "nënë e bir" ka marrë përmasa të tilla të mëdha. Por vini re, tani që ashtu si ajo ishte kthyer në Babiloni për të festuar, djali filloi të bjerë në favor të festimit të nënës, kështu që ajo fjalë për fjalë filloi të marrë vendin e djalit të tij. Në këtë epokë do të shohim se festimi Sardinian pagan ishte festimi i grave. Vetëm Cybele, Cybele dhe jo Deoiusa. Nëna mori fjalë për fjalë në atë vendin e birit të saj, dhe të pajisur me meritat e Hyjnisë. Jo nuk duhet të jetë gjë tjetër se të marrin titujt e saj të ndryshme dhe të kujtojnë cilësitë e mëdha që Kisha Romake ia dha Marisë për të kuptuar se ku ajo erdhi nga feja e kësaj epoke.

Siç kam hulumtuar këtë kremtimin e Cybele, dy gjëra të dukshëm më ranë në sy. Njëri ishte fakti se ajo kishte veshur një çelës si Janus e cila i dha asaj të njëjtin

autoritet si Janus (çelësin e qiellit dhe tokës dhe të fshehtës) dhe faktin që adhuruesit e gjakut derisa trupi i tyre nuk i vërshoi, të cilat tani përbëjnë vetëm katolikët që mendojnë vuajnë si Zoti.

Fakti që këtë kohë kemi pushtimin e parë të vërtetë me Romën papnore që në të vërtetë pa asnjë dyshimatë që ka shkaktuar profetesha Jezebela, për të forcuar dhe për të theksuar Marijën tyre te doktrina me rezistencën e vendosur e protestantëve të cilët kishin bërë mohimin e saj dhe çdo aksioneve në planin e shpëtimit, përveç favor të saj në Zot si virgjër e zgjedhur për ta sjellë fëmijën. Ndërsa Luteri shpjegoi doktrinën e justifikimit me anë të besimit, ata ishin vepra mbresëlënëse e pendesës, lutjes dhe mjete të tjera që nuk janë Biblike. Dhe ndërsa të krishterët festuan Birin e përjashtuar, katolikët romakë kishin rritur hyjnizimin e tyre të Marisë deri në shekullin e njëzetë (në kontrast me shumicën e teologëve rangut të lartë romakë) Papa Pius fjalë për fjalë do të lartësojë Marinë mos lavdërimit në një trup të ringjallur. Kjo është doktrina absolute e djalit babilonas, doktrinës që ngren nënën trupore në qiell.

Nuk është çudi që kjo epokë saktësisht pajtohet me epokat e tjera dhe do të bëjnë këtë deri sa të përfundon në liqenin e zjarrit, ku prostituta dhe fëmijët e saj u vranë në vdekjen e dytë. Këtu ajo është, marijanizëm, festojnë Cybele. Nga rruga, nuk e dini se Cybele ishte Astarte e cila Jezebeli murgesha dhe ritet imorale që ishin kryer nga Izraeli kishin shkaktuar të pengohen? Po, kjo është që ajo ishte në Bibël.

EPOKA

Epoka e Sardës kisha e pestë zgjati nga 1520 në 1750. Zakonisht quhet epoka e Reformimit.

LAJMËTARI

Lajmëtari është i dërguari i njohur mirë te të gjitha epokat. Ai ishte Martin Luther. Martin Luther ishte një dijetar i shkëlqyer i disponimit të butë. Ai ka studiuar të jetë një avokat, kur ai kishte një sëmundje të gjatë dhe vdekja e një miku i ngushtë e ka inkurajuar për tu marrë seriozisht ndaj gjendjes shpirtërore të jetës së tij. Ai hyri në manastirin Augustinian në Erfurt në 1505. Aty ai studioi filozofi dhe Fjalë e Perëndisë.

Ai jetoi një jetë të pendesës të rreptë, por të gjitha veprimet e jashtme nuk mund të jetë nxitur nga sensi i tij të mëkatit. Ai tha: "Ai ka torturuar veten për vdekje për të bërë paqe me Perëndinë, por unë kam qenë në errësirë dhe nuk e gjeta atë." Famullitar i përgjithshëm i rendit të tij, Staupitz, e ka ndihmuar atë të fitojë një kuptim që për atë do të duhet të jetë përvoja e tij, shpëtimi i punës së brendshme, në vend se ritualet. Me këtë inkurajim, ai e pyeti Perëndinë të vazhdojë. Më vonë ai u bë prift. Deri atëherë, ende nuk është ruajtur.

Ai u bë studenti më entuziast të Fjalës dhe të veprave të mëdha ekzistuese teologjike. Ai ishte në kërkesë si një mësues dhe predikues për thellësinë e tij e njohurive me një sinqeritet të madh. Për të përmbushur betimin që i bëri, ai shkoi në Romë. Atje ai e pa kotësinë e kishës që kishte imponuar veprat që janë menduar për të sjellë shpëtimin në zemër, dhe ajo goditi Fjalën e Perëndisë: "I drejti do të jetojë me anë të besimit."

Në kthimin e tij në shtëpi, mendja e tij përmbytur e kërkonte evngjelizimin dhe të vërtetën e kësaj Shkrimit kuotë që bën çlirim nga mëkati dhe të lindur në mbretërinë e Perëndisë. Menjëherë pas kësaj, ai u gradua me mjekun e teologjisë dhe të vënë në shërbim "të kushtojë tërë jetën e tij për të studiuar dhe me besnikëri të interpretuar dhe për të mbrojtur Librin e shenjtë". Ai e bëri, dhe me efekt të tillë që zemra e tij dhe zemrat e atyre përreth tij ishin të fiksuar thellë në të vërtetën e Fjalës. Fjala shpejt erdhi në konflikt të hapur me abuzimet e besimeve dhe doktrinave të kishës.

Prandaj, kur Leo X do të bëhet Papë, dhe Xhon Tetzel erdhi për të shitur indulgjenca për mëkatin, Luteri nuk kishte zgjidhje tjetër, por për të qëndruar kundër këtij mësimi që është kundër Shkrimit. I pari ishte kundër tij dhe këtë e gjëmoi në minber, dhe pastaj shkroi tezat e tij të famshëm 95 të cilat më 31 tetor 1517, i pat gozhduar në derën e kishës kështjellë.

Në një kohë të shkurtër, Gjermania ishte e ndezur dhe filloi Reformën. Pra, le të kujtojmë se Martin Luteri nuk ishte i vetmi që kishte protestuar kundër Kishës Katolike Romake. Ai ishte vetëm një nga shumë. Të tjerët kanë mohuar papët pushtetin e tyre të vetë-dhënë tokësore dhe shpirtërore, dhe madje edhe në mesin e papëve ka pasur reforma të vogla të përkohshme. Po, ka pasur shumë të tjerë të cilët ngritën çështje, por në rastin e kohës Luter, ishte kohë e pjekur për një lëvizje që padyshim do të jetë

fillimi i restaurimit të kishës në derdhjen e Shpirtit të Shenjtë shumë më vonë.

Pra, Martin Luter ishte një që i kishte mbushur krishterët me Shpirtin e shenjtë. Pa dyshim, ai ishte një njeri i Fjalës, sepse jo vetëm që kishte një pasion të thellë për të studiuar atë, por për ta bërë atë në dispozicion për të gjithë në mënyrë që të gjithë mund të jetojnë në të. Ai përktheu Dhiatën e Re dhe ua dha njerëzve. Ka bërë atë punë, korrigjimin në një pasazh dhe deri në njëzet herë. U mblodhën rreth tij një grup i dijetarëve hebrenj në mesin e të cilëve ishin hebrenj dhe të kenë përkthyer Dhjatën e Vjetër.

Kjo punë e madhe e Luterit është ende një punë në të cilën ne jemi bazuar në aktet e mëposhtme Letra në Gjermani.

Ai ishte një predikues i fuqishëm dhe mësues të Fjalës, dhe këmbënguli sidomos në vitet e tij të para të ngritur publik, se Fjala është kriteri i vetëm. Kështu, ai ishte kundër punimeve si një mjet për shpëtimin e pagëzimit si një mjet për të ta bërë rinovimin. Ai mësoi ndërmjetësimin e Krishtit, me anë të një njeriu, siç ishte origjinale dhe me konceptimet Pentakostale. Ai ishte një njeri i cili u lut shumë dhe mësoi se më tepër punë duhej bërë dhe çfarë ka qenë më poshtë, kjo është më shumë të kohës së tij të dhënë të Perëndisë në lutje për të siguruar rezultate të kënaqshme. Ai e dinte se çfarë ishte për të luftuar, dhe i tha një ditë, Satani u shfaq qartë, dhe ai hodhi ngjyrën e penës së tij, duke urdhëruar atë të largohet. Herën e dytë erdhën tek ai dy fanatikë për ta bindur atë të bashkohen me ta në dëbimin e të gjithë priftërinjve dhe të mësohet vetëm Bibla. Kupton shpirtin në to dhe i shoqëron ato.

Rreth dr. Martin Luter në historinë Sauerova, Vëllimi 3, e 406 faqe, vuri në dukje se ai ishte "një profet, evangjelist, kryetari i gjuhës, një përkthyes, në një person i pajisur me të gjitha nëntë dhuratat e Shpirtit".

Çfarë bëri zemra e tij nga Fryma e Shenjtë dhe çfarë ishte një goditje që tregonë se e vërteta u kthye në kishë siç ishte i njohur në ditën e Rrëshajve, ishte doktrina e justifikimit: shpëtimin me anë të hirit përveç veprave. Unë pranoj se dr. Luteri nuk besonte vetëm dhe i predikonte vetëm justifikim, por që ishte tema e tij kryesore si në të vërtetë ajo duhet të jetë për shkak se ajo është doktrina themelore e të vërtetës së Fjalës. Ai do të njihet përgjithmonë si instrument në duart e Perëndisë, që e ringjalli këtë të vërtetë. Ai ishte i dërguari i pestë dhe mesazhi i tij ishte: "I drejti do të jetojë me anë të besimit." S'ka dyshim se ne pranojmë se ai e dinte dhe mësoi se ne kemi nevojë për të shkuar nga besimi në besim. Të kuptuarit e tij i mrekullueshëm i sovranitetit, zgjedhjes, dhe i caktuar të flasë të vërtetën, tregon se ai ishte një njeri i madh në Fjalën, por them përsëri, si dhe historianët, Perëndia e përdori atë për të sjellë njerëzit e Perëndisë ndaj besimit të vërtetë: "I drejti do të jetojë me anë të besimit."

Pra, siç e kam përmendur tashmë, këtë epokë historianët e quajnë periudha e Reformimit. Kjo është mjaft e vërtetë. Kjo është ajo që ishte. Ajo duhej të jetë për shkak se Martin Luteri ishte një reformator, jo një profet. Tani, unë e di që libri nga historia e quan atë një profet, por kjo do të thotë se libri është historia e ligjit, sepse nuk ka të dhëna të Martin Luteri është kualifikuar si një profet i vërtetë i Perëndisë në kuptimin e madh biblik të fjalës. Ai ishte një mësues i mrekullueshëm me disa shfaqje të Shpirtit në jetë dhe unë falënderoj Perëndinë për këtë. Kështu që ai nuk mund të çojë kishën përsëri në të gjithë të vërtetën, ashtu si ai do, si apostulli Pal i cili ishte edhe apostulli dhe profet.

Kështu, me kalimin e kohës ne gjejmë një ndryshim të madh në mënyrën se si ai udhëhoqi gjërat që ai i kishte përfshirë. Në fillim ai ishte aq i butë, kështu që patrembur, në mënyrë të qëndrueshme dhe të vazhdueshme duke pritur për të Perëndia për të zgjidhur problemet. Por më pas, nën flamurin e një turme të madhe që filluan të vijnë. Qëllimi i tyre nuk ishte me të vërtetë shpirtërore. Ata tashmë kishin një motiv politik. Ata donin të thyejnë zgjedhjen e papës. Atyre ju pëlqente të hollat dërguar në Romë. Ata u ngritën si fanatikë. Së shpejti ai u pat zvarritur në çështjet politike dhe vendimet që janë të vendosura aktualisht janë jashtë zonës së kishës, përveç se kisha me anë të lutjes, duke predikuar dhe sjellja mund të ketë rritur pikë referimi për të paguar vëmendje për të. Këto janë probleme politike që u rritën derisa u bënë në pozitën e papërshtatshëm për të ndërmjetësuar midis fisnikëve dhe fshatarëve. Vendimet e tij ishin në mënyrë të gabuar se nuk ishte një kryengritje dhe vrau mijëra. Ai ishte duke shkuar mirë, por një herë ju jeni i lejuar për të ri-ngatërruar në një kishë ungjillore me shtetin, ai kishte për të korrur furtunë.

Por, pavarësisht gjithë kësaj, Perëndia e përdori Martin Luterin. Dhe të mos thonë se qëllimet e tij ishin të gabuara. Le të vetëm tregon se gjykimi i tij ka dështuar. Në të vërtetë, në qoftë se luteranët mund të kthehet në mësimin e tij dhe i shërbejnë Perëndisë si ai shërbeu vëllanë dashamirëse, atëherë ata njerëz do të jetë me siguri për nder e për lëvdim të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit, Jezu Krishtit.

PËRSHËNDETJE

Zbulesa. 3, 1:

"Këto gjëra i thotë ai që ka të shtatë Frymërat e Perëndisë dhe të shtatë yjet."

Edhe një herë, si në katër epoket e mëparshme, Fryma e zbulon Zotin tonë dashamirës, duke i ekspozuar cilësitë e Tij të mrekullueshme. Kjo e vënë atë, ndërsa ai qëndron në mes të kishës, shihet si Ai me të shtatë frymërat e Perëndisë dhe të shtatë yjet. Ne e dimë që kishat janë shtatë yjet, por ne do të duhet për të gjetur se çfarë është ajo në lidhje me shtatë frymërat.

Kjo është në të njëjtën frazë katër herë në librin e Zbulesës.

Zbulesa. 1, 4:

"Nga të shtatë frymërat që janë përpara fronit të Tij."

Zbulesa. 3, 1:

"Fjalët e atij që mban të shtatë Frymërat."

Zbulesa. 4, 5:

"Nga froni shpërthenin vetëtima, bubullima dhe zëra; dhe shtatë pishtarë të ndezura para fronit, që janë të shtatë Frymërat e Perëndisë."

Zbulesa. 5, 6:

"Unë po shikoja dhe ja, në mes të fronit dhe të katër qeniet e gjalla, dhe në mes të pleqve qëndroi si i therur Qengji që kishte shtatë brirë dhe shtatë sy, që janë të shtatë Frymërat e Perëndisë, të dërguar në gjithë dheun."

Para së gjithash, ne e dimë se këto vargje nuk mësojnë një doktrinë të re dhe në kundërshtim me Gjoni 4, 24a: "Perëndia është (një) Shpirt". Tashmë këtë si 1 Kor. 12, 8 - 11, ku kemi gjetur një Frymë të përbashkët, e cila është manifestuar në nëntë mënyra. Prandaj, ne e dimë se të shtatë Frymërat e Perëndisë do të thotë se është një dhe i njëjti Frymë, i cili vazhdon me shtatë-rrugë. Pra, në Zbulesa. 4, 5 të njëjtat shtatë Frymërat quhen "pishtarë të ndezura" përpara Zotit. Që nga Zbulesa e Gjonit nuk përdoret asgjë, por simbolet e Dhjatës së Vjetër, të shkojnë në Dhiatën e Vjetër dhe nga Thënie të urta. 20, 27 ne gjejmë se *"pishtari ka qenë fryma e Zotit e njeriut."* Ne jemi të shtatë Frymërat janë lidhur me njeriun. Gjon Pagëzori tek Gjoni 5, 35, i quajtur "llambë që digjet", e cila në fakt duhet të përkthehet si "pishtar që digjet". Përsëri në Zbulesa. 5, 6 të shtatë Frymërat janë identifikuar si shtatë sy.

Në Zakaria. 4, 10:

"Sepse kush ka mundur të përçmojë ditën e gjërave të vogla? Sepse ata do të gëzohen, dhe kur shohin pëllumbin në duart e Zorobabelit me ato shtatë, ata janë sytë e Zotit."

Është shumë e qartë se fjala "ata" i referohet njerëzve. Kështu, ne shohim se sytë e Zotit, në këtë rast njerëzit - sigurisht ata do të jenë vajosur si njerëzit, plot me Frymën e Shenjtë të Perëndisë, sepse shërbimi nuk është në fuqinë e njerëzve, por Fryma e Shenjtë. Duke i lidhur gjetjet tona nga Shkrimi është e qartë se të shtatë Frymërat e Perëndisë i referohen ministritë e vazhdueshëm të të njëjtit Frymës së Shenjtë në jetën e shtatë njerëzve me të cilët Zoti është identifikuar nga afër. Ata janë sytë e Tij, dhe ata janë pishtarët e Tij. Ajo lehtë mund të shihet që këto shtatë njerëz, sepse shprehja tjetër kërkon atyre të shtatë yjet të cilat janë të njohura tashmë për ne si shtatë engjëjve në shtatë epokat. Sa e bukur është. Ju shikoni, ylli është e vendosur për të reflektuar dritën natën, sepse dielli është zhdukur. Vetëm kështu që i dërguari (tipizohet si një yll) për çdo epokë ka qenë për të reflektuar dritën e Birit. Të gjithë ata kanë bërë atë me anë të Frymës së Shenjtë.

Pali ishte i dërguari i parë dhe ai tha në Galatësve. 1, 8 se në qoftë se ndonjë engjëll, ndonjë i dërguar, çdo guvernator, pa marrë parasysh se kush është, në qoftë se ai predikonte një ungjill të ndryshëm nga ajo që Pali predikonte, qoftë i mallkuar. Pali e dinte se pasi ai të shkojë kanë për të hyrë ujqër grabitqarë. Ai e dinte se Satanai do të duket si një engjëll drite, kështu që sa më shumë mund të largojë nga ministrave të tij.

Kështu paralajmëron se ky Ungjill është gjithmonë i njëjtë. Kështu Pali u pagëzua në emrin e Jezusit ri-pagëzuar, kur njerëzit nuk ishin të zhytur kështu. Ai vendosi kishën në rregull dhe mësoi përdorimin e duhur e dhuratat e Shpirtit dhe të konfirmuar se ata duhet të qëndrojnë në kishë derisa të vijë Jezusi. Kështu lajmëtarët e ardhshëm, të gjithë gjashtë kanë mbetur, i njëjti Frymë e Shenjtë për të djegur me të njëjtin zjarr dhe të njëjtën dritë ndriçuar Ungjijtë e Jezu Krishtit dhe do të pasohet nga shenjat. Është Ireneu që plotësoji kushtet? Po. Është Matin? Po. Është Kolumban? Po. A e Martin Luter? Sigurisht. Është Wesley? Po, në të vërtetë, ai kishte një ministri të madh dhe madje edhe u lut për kalin e tij për tu shëruar dhe ishte shëruar. Ja ku qenke. Shtatë epokave kishtare dhe shtatë të dërguarit që ishin njësoj, dhe Pali pat shpallur një mallkim mbi të gjithë ata që tha se ishin një lajmëtar, por kishin një ungjill të ndryshëm dhe të jetonin në një dritë të ndryshme.

Pra, nëse kjo përshtatet me deklaratën time të fundit me pjesën tjetër të Fjalës? Po. Fjala thotë se nëse dikush i shton këtij libri, ose merr prej tij, Perëndia do të dërgojë mbi të të keqen dhe të gjykojë që ajo të jetë i dënuar.

Perëndia tha:

"Unë do të shtojë të plagët e përshkruara në këtë libër, ose unë do t'i heqë pjesën e tij në Librin e jetës."

Zbulesa. 22, 18.

Kështu ne shohim se të shtatë Frymërat në fakt i referohet një prej Frymës së Perëndisë që bën vullnetin dhe Fjalën e Perëndisë në gjenerata të ndryshme. Unë do të doja të ilustroj nga Fjala. Fryma e Perëndisë ishte e fuqishme mbi Elian. Pastaj se i njëjti Shpirt i zbriti Eliseut, me pati një efekt të dyfishtë. Më pas, shekuj më vonë, e njëjta Frymë, të cilën ne e quajmë shpirtin e Elias për të përshkruar shërbimin e tij, ai u kthye te Gjon Pagëzori. Një ditë, të njëjtën Frymë të identifikuar me të njëjtin lloj të shërbimeve për shkak të një njeriu për fundin e epokës së kishës gjentile.

Përsëri, Shkrimi thotë se Perëndia vajosi Jezusin prej Nazareti me Frymën e Shenjtë dhe me fuqi, dhe Ai përshkoi vendin duke bërë mirë njerëzve, duke shëruar të gjithë ata që ishin nën qendërmbrojtës. Kur Jezusi u largua, ai u tha dishepujve të tij të mbeten në mësimin e tij deri në fund, kur e njëjta Frymë që ishte mbi të dhe të kthehemi prapa e para tyre dhe ti mbushim ato me Frymën e Shenjtë. Atëherë kjo 'thirri jashtë' trupi (kisha), do të ishte në vend të Tij në tokë, duke marrë vendin e Tij. Dhe pasi që e njëjta Frymë që ishte në të, të jetë në ta, ata do të bëjnë të njëjtat vepra e çudira. Dhe të gjithë njerëzit që janë me të vërtetë trupi i Jezu Krishtit (kishës së vërtetë) do të shfaqin të njëjtat vepra që Jezusi bëri dhe Kisha e Rrëshajëve në to, sepse ajo do të jetë e njëjta Frymë. Çdo kishë tjetër që nuk ka Frymën dhe deklaratat do të duhet të japë llogari Perëndisë.

Kjo gjithashtu tregon se këto shtatë yjet, ose shtatë lajmëtarë të shtatë epokave janë në dorën e Tij. Ai i mban ato. Menjëherë ju e dini se në qoftë se ju mbani ato në dorën e Tij dhe janë të lidhura me fuqinë e Tij. Kjo është ajo që dora nënkupton. Kjo do të thotë fuqinë e Perëndisë! Dhe autoriteti i Perëndisë. Asnjë prej tyre nuk erdhi me autoritetin e vet dhe autoritet tjera. Kjo është ajo që ka thënë Pali. As njeriu nuk do të guxonte. Kërkon autoritetin e Perëndisë dhe fuqinë e Shpirtit të Shenjtë. Ungjilli po u predikohet nga autoriteti i Perëndisë në fuqinë e Frymës. Të gjithë këta njerëz kanë qenë të autorizuar nga Fryma e Shenjtë. Ata të gjithë kundërshtuan botën. Ata nuk mund ta bëjnë këtë vetë. Ata janë plot me Perëndinë. Ata janë të dërguar ose të autorizuar nga Perëndia e jo nga njerëz të tjerë.

Pra, ata kishin atë që bota nuk mund të ketë. Jezusi tha se kur Ai shkoi për të dërguar Shpirtin e Tij që bota nuk mund ta marrë. Kjo është e drejtë. Sistemet dhe bota, bota nuk mund të marrë atë. Kjo është ajo që organizata është - është një sistem botëror. Më tregoni një kishë me sistem botëror që është plot me Frymën e Shenjtë? Unë dua ta shoh. Në qoftë se ju mund të më tregoni një kishë të tillë ju do të gjeni gabime në Fjalën. Jo, jo në të gjitha. Jo nuk është e organizuar nga një prej këtyre të dërguarve. Ata u hodhën ose jashtë, ose për shkak se ata u ndjenë të dënuar për mëkatet e organizatës. Të Shpirtit të Shenjtë në të gjitha vendet mund të jetë në organizatë, kur organizata që merr vendin e Shpirtit dhe me prerje të marrë vendin e Fjalës? Mos harroni, "organizatë" ajo është "VDEKJE". Thjesht nuk mund të jetë ndryshe. Nëse kemi dominimin e botës, atë Fryma e lë.

Po, Shpirti nuk është shtatë Shirta por NJË. Ai do të jetë gjithmonë e njëjtë dhe të

veprojë në mënyrë të njëjtë. Në shtatë të dërguarit do të kenë të njëjtin Shpirtin dhe të mësojnë në të njëjtën Fjalë dhe të kenë të njëjtën fuqi. Dhe në qoftë se kisha është kisha e vërtetë, do të kenë të njëjtin Frymë të së vërtetës dhe fjalën dhe veprimet e pushtetit që ata kishin në ditën e Rrëshajve. Ajo do të jetë përvoja e kishës në Rrëshajëve, dhe do të jetë gjuha dhe interpretimi dhe profecia e shërimit. Perëndia do të jetë në mes të saj dhe Perëndia do të jetë në mes në postin e saj si ajo ka qenë gjithmonë. Aleluja! Dhe kjo do të jetë ndryshe. Mos harroni.

Pra, ne mund të shohim se Jezu Krishti është zbuluar përmes epokave nga Fryma e Tij të dërguarve. Ata janë ashtu si Moisiu që ishte për Izraelin. Ndërsa ai kishte zbulesën e kohës së tij, kështu që çdo i dërguar kishte zbulesën e Perëndisë dhe ministri për atë ditë.

Prandaj, kur ne shohim të dërguarit në dorën e Tij, ne shohim se si Zoti identifikohet me këta njerëz dhe u jep atyre fuqinë e Tij. Nuk është e mjaftueshme që ai e ka lidhur veten me gjithë kishën, që pamë kur u pa duke qëndruar në mesin e shtatë llampave të artë - qëndron. Jo edhe të mjaftueshme edhe për të parë ministrinë pesëfish e Efesianëve (apostuj, profetë, mësues, evangjelistë, pastorë). Sepse në çdo epokë kisha merr rrugë të keqe, dhe ata nuk janë vetëm të vë njerëzit, por edhe grupi i klerit - barinjtë janë fajtorë për hutimin e deleve. Pastaj Perëndia vjen në skenë si një Mbibari ku shërbimet e këtyre shtatë personave janë për të udhëhequr popullin e tij përsëri në të vërtetën dhe i jep fuqi të bollshme kësaj të vërtete.

Perëndia është në popullin e tij - të gjithë popullit të tij, sepse ju e dini se ai që nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk i përket Atij. Dhe Ai është Fjala. Kjo do të jetë Fjala e njohur në popullin. Por, ai ka ngritur një udhëheqje të veçantë në njerëzit e zgjedhjes së tyre dhe vendimin e tyre me anë të vullnetit të caktuar. Ata shfaqen nga një herë në çdo epokë. Në to është e njëjta Frymë. Pasi kjo është larg nga heresi romak. Ata kanë një njeri i zgjedhjes - një pas një tjetër - nuk sjell fuqinë e Perëndisë - nuk mbeti asnjë i gjallë në Fjalën e Perëndisë - çdo gjë u pajtua me ata para tij dhe duke shtuar atë pasi ai dëshiron të jetë Perëndi. Perëndia nuk është në të. Por ai është në të dërguarin e Tij dhe ata që do të kenë plotësinë e Perëndisë do të ndjekin të dërguarin, si të dërguarin e një pasuesi të Zotit sipas Fjalës së Tij.

"Ai që ka të shtatë Frymërat e Perëndisë dhe të shtatë yjet."

Zbulesa. 3, 1.

Pasi që ky i njëjti Zot i identifikuar me njeriun në mishërimin, Ai identifikohet përsëri me njeriun pas Frymës së tij në njeriun. "Këto janë të mitë," thotë Zoti. Shtatë Fryma që i kanë mbushur të dërguarit të Zotit. Ato mund të hidhen. Mund të jetë subjekt për të dyshuar. Në të vërtetë, në mendjet njerëzore mund edhe të duket se ato nuk i plotësojnë kërkesat - por ata janë të dërguarit për epokën e tyre. Perëndia përdorur Abrahamin (ai gënjeu), ai përdori Moisiun (ky u rebelua), një Jonan (ai nuk iu bind), një Samson (i kryer), një prej Davidit (u vra). Ai përdor gjithashtu një nga Jozueu dhe një nga Jozefi. Dhe ata me njollosjet e rënda tani janë më të shumtë ata që historitë e të cilëve duket të jetë perfekte. Të gjitha që kemi është e Atij. Askush nuk guxon të mos e mohojnë atë. Në to pas përdorimit nëpërmjet Frymës së Shenjtë, që ka ai të vënë në to. Ata qëndruan apo ranë në Zotin e tyre. Dhe në të gjitha prej tyre kanë arritur vullnetin sovran të Perëndisë. Le atë që historia u përpoq për të mohuar këtë, ajo ende qëndron. Perëndia i përjetshëm ende ecën mes qiri të artë dhe qëndron dhe dërgon të dërguarit e Tij me anë të Frymës së tij me Fjalën për njerëzit e çdo epoke.

PËRNDJEKJA

Zbulesa. 3, 1b:

"Unë njoh veprat e tua, që të ketë një emër që ju jeni të gjallë, por je i vdekur."

Zbulesa. 3, 2b:

"Unë nuk harova veprat e tua të përsosura para Perëndisë."

Pra, këtu është me të vërtetë një gjë shumë e pazakontë. Në çdo epokë deri më tani Shpirti është mbi të gjitha që vlerësoi besimtarët e vërtetë, atëherë akuzoi hardhinë e rreme. Por, në këtë periudhë, kështu që padyshim nuk është një shpërfillje pa shkak Zoti dhe Fjala e Tij që i gjithë mesazhi për këtë dënim e epokës së pestë oshëtimë.

"Unë njoh veprat e tua."

Cilat janë këto vepra që ishte rritur në sytë e Zotit dhe ka shkaktuar pakënaqësinë e

Tij? E pra, ju e dini se në çdo kohë përkime me epokën e ardhshëm, kështu që në të pestën ne vazhdojmë punën e epokës së katërt. Këto vepra, si edhe e dini, ishte:

Udhëheqja e Frymës së Shenjtë u zëvendësua nga hierarkia e njeriut.

Fjala e Perëndisë dhe ndihmë e saj të lirë për të gjithë njerëzit u rrëzua për bindjet e kishës, dogmat, urdhrat e kishës, etj.

Festimi në Frymën dhe dhuratat e Shpirtit dhe të gjitha që është e lidhur me shoqëri bashkësia e vërtetë e shenjtorëve u refuzua për kremtimin e liturgjisë dhe letrare, festat, idole pagane, etj.

Marijanizmi ishte duke marrë një vend të madh në festimin e krishterëve, si ajo ka marrë në fakt vendin e Hyjnisë, një djalë është larguar nga pozita e tij e lartësuar mbi të gjitha të jetë në varësi të një njeri i quajtur papa i cili e quajti veten famullitar i Krishtit.

Ata që luftuan këtë kishë të tmerrshme të antikrishtit u shkatërruan. Ata që qëndruan me të kanë gjetur veten peng të kishës qoftë ata të jenë fshatarët apo mbretër. Jeta e tyre nuk ishte e tyre, pse jetën e tyre nuk e kishin të Krishtit, por ata janë trupi, shpirti dhe fryma që i përkiste kishës romake. Ata folën për gjakun e Krishtit, por që e bleu shpëtimin e tyre me para, dhe bleu faljen e mëkateve me ari ose pendesës. Sa më i pasur prej tyre që ishin e gjetën veten në një pozitë të favorshme, kur papa Leo X pat lejuar për të blerë më shumë vargje pa të cilat nuk ka falje për mëkatet në mënyrë që ata janë në ndërgjegje të mirë, mund të planifikojnë krimet e tyre të tmerrshme dhe pastaj të ekzekutojë duke e ditur se papa ka falur tashmë mëkatet e tyre. Ata ishin të privuar nga Fjala e Perëndisë, që është kështu në gjendje të dinë të vërtetën! Që nga e vërteta vjen vetëm nga Fjala, njerëzit janë ndaluar në burg kush ka përdorur fjalën kisha romake, duke pritur vdekjen, dhe pas gjykimit të vdekjes. Por prostitutën e madhe, i dehur me gjakun e dëshmorëve, dhe pa menduar për gjykatës, egërsisht i rimëkëmbur për të vrarë njerëzit dhe vdekjen shpirtërore dhe fizike.

Pra, në fund të epokës të katërt, i cili do të ishte fillimi i epokës të pestë, pushtimi i turqve në Konstandinopojë, dërgoi dijetarët e Lindjes me dorëshkrimet e tyre greke në Perëndim. Pra, për të përhapur Fjalën dhe pastërtinë e mësimeve të besimtarëve të vërtetë. Një shumë e rëndësishme ishte se këto ishin jo vetëm mësuesit e mëdhenj, por edhe zbuluan një shpikje të asaj që u bë baza e shtypjeve tona moderne, shtypjen e kanë bërë më të lehtë për prodhimin e librit. Prandaj, ne gjejmë se ajo mund të bëhet një uri e madhe me kërkesën për Biblën.

Perëndia ngriti shumë burra trima në mesin e të cilave Luteri nuk ishte i vetmi. Kalvin dhe Zwingli ishin dy njerëz të tjerë të shquar, dhe krahas tyre ka pasur shumë, shumë nga ata që nuk janë aq të njohur. Megjithatë, ndërsa e gjithë kjo nuk ishte për asgjë, vetëm këta njerëz në fakt kanë parandaluar një vepër të fuqishme të Perëndisë. Para së gjithash, ata e kundërshtuan martesën e kishës dhe shtetit të Nikesë, por në të vërtetë janë të inkurajuar për unitet.

Ungjijtë e mbrojtjes nga shteti ishte i mirëpritur, edhe pse kjo nuk ishte Fjala. Dhe pse ne mund të shohim "zemërimin e njeriut duke lavdëruar Perëndinë" në ngjarje të tilla si pranimi i Reformës dhe refuzimit të autoritetit të papës të Henry VIII, ajo ishte larg nga e vërteta e Rrëshajëve dhe mbrojtjen e Zotit të Plotfuqishëm.

Në dritën e mësimit të vazhdueshëm të Luterit ndaj ndërhyrjes të jashtme në punët e kishave lokale, nga mendjet e njerëzve nuk mund të ishte lehtë hequr si "peshkopi, kryepeshkopi" konceptit të qeverisjes së kishës. Për këtë arsye, Kisha ka bërë një hap në drejtimin e duhur, por ende ka mbetur e shtrënguar, kështu që së shpejti sërish do të burgoset në të njëjtin burg nga i cili ai po përpiqej për të shpëtuar.

Megjithatë, veprat e keqe ende nuk ishin mbushur. Jo vetëm që Luteri përmes gjykimeve të dobëta kishte nxitur betejën dhe në këtë mënyrë ka shkaktuar vdekjen e turmave, por Zwingli ka përndjekur grup tjetër të devotshëm me burgosje Dr. Hubmeyer, dhe edhe pse ajo nuk e ka kryer atë në rrezik, ai ishte në të vërtetë përgjegjëse në masë të madhe për vdekjen e tij eventual me zjarr. Dhe Kalvini nuk bëri asgjë më pak, sepse ata kërkuan arrestimin e Serveta që kishte parë dhe mësuar unitetin e Hyjnisë. Shteti e ka gjykuar më pas këtë vëllanë dhe i shkonte për shtati Kalvinit ku u dogjën në turrën e druve.

Nëse ndonjëherë ishte një kohë e zellshme besimi ajo ishte në këtë kohë tragjike. Fjalët e Komenius përshkruajnë shumë nga ngjarjet në këtë epokë. Komenius shkroi "Një gjë e nevojshme". Ai është krahasuar në botën e labirintit, dhe tregon mënyrën se duke e lënë atë që është e panevojshme, dhe duke zgjedhur një gjë e nevojshme -

Krishti. Një numër i madh i mësimdhënësve, thotë ai, është arsyeja dhe turma e sekteve, për të cilat ne së shpejti do ti emërojmë si mbetje. Çdo kishë për veten e tij beson se e është e vërtetë, ose të paktën e pastër, pjesa beson te ajo, ndërsa në mesin e tyre hasim raporte me njëri-tjetrin me urrejtje të hidhur, përndjekje. Njeriu nuk duhet të shpresojë për çdo lloj pajtimi midis tyre, ato korrespondojnë me armiqësinë e armiqësisë së papajtueshme.

Nga Bibla kanë krijuar besimet e tyre të ndryshme të kishës, në fortesën dhe ndalesat e tyre pas të cilit janë varrosur dhe të rezistojë të gjitha sulmet. Unë nuk do të thoja se ky është profesioni i besimit - sepse ne mund të pranojmë në shumicën e rasteve se ajo është - në vetvete plot me të këqija. Ajo, megjithatë, të bëhet një kohë e tillë si startues zjarri në armiqësi. Trajtimi dhe shërimin e plagëve të Kishës do të jetë i mundur vetëm me largimin e tyre të plotë. "Për këtë labirint të sekteve dhe profesionit të ndryshme të përkatësisë në diçka tjetër, duan të debatojnë ... Çfarë është ora? A është ndonjë sherr shkencor që gjithnjë është zgjidhur? Asnjëherë. Numri i tyre është rritur vetëm.

Satani është sofist i madh, kurrë ska vrarë në një argument... Në shërbim hyjnor të fjalëve të njeriut zakonisht dëgjohet më shumë se Fjala e Perëndisë. Çdo njeriu i është biseduar ashtu si ati i pëlqen për të vrarë kohën apo konsideratat shkencore dhe vrasjen e mendimit të të tjerëve. O në një lindje të re dhe si një njeri duhet të ndryshohet në Krishtin duke kërkuar për tu bërë pjestarë të natyrës hyjnore (2 Pjetri 1, 4.) vështirë se na tregon asgjë përvec tastin e energjisë, kisha pothuajse e ka humbur fuqinë e lidhur, mbetet i vetmi me fuqi duarlidhur... Sakramentet, duke pasur parasysh si simbole të unitetit dhe dashurinë e jetës sonë në Krishtin, janë bërë mundësi për konfliktet më të ashpëra, arsyeja e urrejtjes reciproke, një qendër e sektarizmit...

Me pak fjalë, krishterimi u bë një labirint. Besimi është i ndarë në mijëra pjesë të vogla dhe të bëhet një heretik, nëse nuk është një nga ata që nuk e pranon... Çfarë mund të ndihmojë? Vetëm një gjë është e nevojshme, kthimi i Krishtit, duke parë Krishtin si dritë e vetme dhe duke ecur në gjurmët e tij, duke lënë mënjanë të gjitha mënyrat e tjera derisa të gjithë të kemi arritur qëllimin dhe të arrijnë në unitetin e besimit (Efesianëve. 4, 13). Si Zotit qiellor e çdo gjë e ndërtuar në Shkrimet kështu që ne duhet të largohemi nga të gjitha veçoritë e rrëfimit të besimit tonë të veçantë dhe të jemi të kënaqur me Fjalën e zbuluar të Perëndisë që u takon të gjithëve. Me një Bibël në dorë, ne duhet të bërtasim: 'Unë besoj në atë që Perëndia ka zbuluar në këtë libër; Unë me bindje do të mbajë urdhërimet e Tij, unë shpresoj dhe besoj në atë që e ka premtuar.' Të krishterë, dëgjoni! Nuk është vetëm një jetë, por Vdekja na vjen në një mijë forma. Është vetëm një Krishti, por një mijë Antikrishta... Pra, ju e dini, për krishterimin, e cila është një gjë e domosdoshme. A ju ktheheni te Krishti, ose ju do të ju gjejë shkatërrimi si Antikrishtit. Nëse jeni të mençur dhe duani të jetoni, të ndjekur nga Udhëheqësi i Jetës.

Por ju, të krishterët, gëzohen në ngjitjen tuaj, ... dëgjoni fjalët e Liderëve të tij qiellor: 'Eja me Mua.' ... Përgjigje njëzëri: 'Po, ne jemi e ti të vjen.'"

Pra, unë vetëm thashë se kjo epokë ka dhënë në rritjen e madhe të frymës të sektit. Nëse ai kishte qenë ndonjëherë i ekspozuar ndaj qëndrimit të Korintit: "Unë jam i Palit, unë i Kefës," ajo ishte e trishtuar. Ka pasur Luterans, Hussites, Zwingli, etj. grup. Fragmentimi i tillë i Trupit ishte e mjerueshme. Ata jetonin një emër, por ishin të vdekur. Sigurisht që ata ishin të vdekur. Ata vdiqën në momentin kur ato janë të organizuar. Grupe të mëdha kanë organizuar dhe lidhur në martesë me shtetin. Kjo ishte ajo. Ata janë bërë. Këtu ishin ato Luterans i cili ishte kritikuar nga kisha romake. Ata e dinin padrejtësisë e komuniteteve politike dhe shpirtërore - ende Luteri (si kur Judenjtë i tronditi Petra) shkoi drejtë përpara dhe e bëri shtetin në vend të Perëndisë, mbrojtës të besimit. Kjo është prerje e parë për të shquar që dolën nga prostitutë, por kur Luteri vdiq pak më vonë kishte një hierarki si ajo kundër së cilës ai luftoi. Ky është një veprim i Perëndisë deri në kohën kur ajo erdhi gjenerata e dytë ishte e drejtë të kthehet nën krahun e nënës së tyre. Ajo u kthye, dhe nuk e di edhe pse. Ata morën emrin e tyre më lart se emrin e tij. Ata gjithashtu jetonin në emrin e tyre.

Dhe të gjithë prerjet sot të bëjnë të njëjtën gjë. Ata jetojnë në emër të tyre, dhe jo emrin e Zotit Jezu Krisht. Është e lehtë për të parë, sepse çdo kishë është e njohur për mënyrën se si feston, por asnjë nuk është i njohur për fuqinë e Perëndisë. Kjo lejon testin. Dhe unë dua që ju të vini re këtu se kjo epokë nuk kishte një shenjë në mes tyre dhe mrekulli. Ata hoqën dorë nga fuqia e Perëndisë për fuqinë e shtetit. Ata mbahen me emrat e tyre, emrat e tyre të nderuara. Kjo ishte ajo frymë e vjetër për të sjellë të gjithë

në kopenë e tij. Sot baptistët duan metodistët që tejkalon baptistët. Metodistët, presbiterianët donin të konvertohen. Një pentekostal i duam të gjithë ata. Gjithkush pretendon të ofrojë më shumë dhe për të siguruar shpresat më të mëdha - një lloj derë në qiell, ose të paktën të vënë deri në hyrjen. Si është e gjithë kjo një tragjedi.

Kjo frymë sekti inkurajoi të gjitha emërtimet që shkruajnë manualet e tyre dhe të mësojnë besimin e tyre kishtar, strukturat, zyrat e tyre dhe administrimin e kishës dhe pastaj secili pretendon se ajo dhe vetëm ajo, në të vërtetë flet për Perëndinë si ajo është mirë e kualifikuar. Pra, nuk është pikërisht ajo që ju bëni me Papën dhe Kishën romake! Ata janë vetëm atje me nënën e tij, një prostitutë, dhe nuk e dinë atë.

Në fund të komentit tonë në këtë varg: "Ju keni një emër që ju jeni të gjallë, por jeni të vdekur," unë nuk mund të theksoj shumë se Zoti këtë herë, edhe pse ajo solli Reformën, në vend që duke u lavdëruar, e qortoi rëndë për shkak se te ajo është mbjellë fara që organizoi prostitutës kthim prapa në Perëndim në hapjen e derës për të shpëtuar. Kur ka pasur një lëvizje nga Kisha Katolike, nuk ishte plotësisht e vërtetë, sipas shkrimit, por ishte politike. Shumica e njerëzve iu ishin përkulur protestantizmit, sepse, siç kam deklaruar, se ata e urrenin sistemin romak, politik dhe financiar. Prandaj, në vend se duke qenë kjo një lëvizje e madhe shpirtërore me të gjitha tiparet e ndikimit të Frymës së Shenjtë si kur Perëndia ka përdorur mjete thjesht shpirtërore për të arritur qëllimet e saj në ditën e Rrëshajve, ajo ishte me të vërtetë që vepron në tërbimin e njeriut të përlëvdonin Perëndinë, dhe rezultatet janë në përputhje me historinë e Izraelit, kur ajo u largua nga Egjipti dhe endeshin nëpër shkretëtirë,dhe nuk vijnë në vendin e Kanaanit. Megjithatë, ka pasur shumë në fakt se të paktën pjesërisht ishte thyer zgjedhja e Romës, njerëzit tani janë në gjendje të marrin Fjalën e Perëndisë dhe të dorëzohen në ndikimin e Shpirtit, pa frikë të tillë të madh si më parë. Kjo hapi derën për një misionar që pasoi epokën.

Tijatira e prehte Jezebelën dhe nuk ishte i gatshëm të heqin dorë nga pushteti i tyre mbi popullin, dhe kështu ne shohim vajzën e saj Athaliahu që ngre kokën në epokën e Sardës duke shpresuar se skema e tij e organizatës do të jetë në gjendje për shtypur farën e vërtetë.

KUJDES

Zbulesa. 3, 2:

"Rri zgjuar dhe forcoje tepricën që gati ka vdekur! Sepse nuk i gjeta veprat e tua të përsosur para Hyjit tim."

Unë do të doja të them se epoka e Sardës ishte reformimi në vend të rindërtimit. Unë nuk mund të them. Fjala kyçe nuk quhet rindërtimi, por ajo sigurisht që është quajtur Reformimi. Të rinovimit, ishte koha e një tjetër kohe e Rrëshajëve. Por nuk ishte. Më e mirë që mund të thuhet është: *"Forcimi është ajo që mbetet, e cila është gati për të vdekur."* Diçka ishte zhdukur. Oh, po, është e sigurt. Kjo është epoka që e kishte arsyetim, por ai e humbi shenjtërim dhe pagëzimin e Frymës së Shenjtë. Kjo është ajo që ishte plani fillestar i Perëndisë. Kjo është ajo që ata kishin për të në ditën e Rrëshajëve. Ata ishin të justifikuar, ata u shenjtëruan, dhe u mbushën me Frymën e Shenjtë.

E pra, më dëgjoni, arsyeja për të justifikuar dhe angazhuar është për objektivin që ju mund të pagëzoheni me Frymën e Shenjtë. Kjo është arsyeja pse nuk është një kishë. Ajo është tempulli i Perëndisë mbushur me Zotin, vetë Fryma e Shenjtë. E njëjta Frymë që ishte në Jezusin kur ai ishte këtu në tokë për të inkurajuar atë duket nga veprat e fuqishme që ka bërë, ai u kthye në kishë të Rrëshajëve në mënyrë që ata vepruan me veprat që ai kishte bërë. Kjo epokë nuk i kanë këto vepra. Oh, ata kishin Fjalën e shkruar (por jo nuk zbuluan Fjalën). Kjo ishte periudha e Reformimit. Mos ki frikë, o tufë e vogël, Perëndia tha: "Unë do të të kthej," dhe kjo reformë do të ishte fillimi i saj. Ai kishte shkuar (sipas premtimit të Tij), të kishte kthyer kishën nga thellësitë të djallit në epokat e errëta në thellësi të Perëndisë që ata kishin në Ditën e Rrëshajave dhe në vitet e para të ekzistencës së kishës.

Pra, të jenë të kujdesshëm dhe për të kuptuar këtë. Në këtë vargun e dytë që kam lexuar thotë: "Sepse unë nuk njoha veprat e tua të papërsosura përpara Perëndisë." A e dini se çfarë me të vërtetë "i papërsosur" do të thotë? "Papërdorur." Kjo është koha e çdo epoke, të paplotësuara. Ajo ishte vetëm fillimi i shërimit. Kjo është arsyeja pse kam thënë se Bibla është quajtur Reformimi - nuk e rinovimit. Ajo filloi në doktrinën e justifikimit i cili mbahet se shpëtimi ishte tërësisht nga Perëndia. Oh, sa Luteri kishte

predikuar sovranitetin e Perëndisë dhe zgjedhjes. Ai e dinte se ajo ishte vetëm nga hiri. Ai e ndau kishën nga sundimi i hierarkisë kishtare. Theu idhujt. Humbi profesionin e priftërinjve. Ai akuzoi papën. Kur ajo filloi, ajo ishte e mirë e mahnitshme, por Perëndia 1.500 vjet më parë u tha: "Luter, ju do të jeni për të filluar gjëra, por nga dita e juaj nuk do të shihni të gjithë atë që është e mbushur, unë po e lë për më vonë." Hallelujah, Perëndia ynë mbretëron! Ai e di fundin që në fillim. Po, Luteri ishte i dërguar i Tij. Ajo nuk duket aq kohë sa ne i konsiderojmë të metat. Por ai u bë një njeri i quajtur Jona, ai ishte edhe në jetën e tij kishte një të metë. Ai ishte një profet pse ju dhe unë nuk mund të ketë kërkuar për të thënë kështu në bazë të asaj se si ai ka vepruar. Por Perëndia i njeh ata që janë të tij dhe ka rrugën e tij që ka bërë edhe me Jonan. Ai kishte rrugën e tij me Luterin në atë epokë dhe do të ketë rrugën e tij për përfundimin.

Pra, kjo ishte një epokë e paplotësuar. Kjo ishte një kohë e reformimit. Por, një Perëndi i donte si të tillë. Unë dua që ju të keni ilustruar mënyrën në të cilën kam bërë një vëlla shumë të mrekullueshëm te luteranët i cili është president i një shkolle shumë të bukur me konvikt në Perëndim. Unë kam qenë i ftuar në shtëpinë e tij për darkë me të dhe duke i thënë atij gjëra lidhur me Frymën e Shenjtë. Ai ishte i hutuar për shumë gjëra dhe ai më tha: "Çfarë do të bëjmë ne luteranët?"

I thashë: "E pra, ju keni Krishtin."

Ai tha: "Ne duam Frymën e Shenjtë A mendoni se ne e kemi.?"

I thashë: "Potencialisht, ju besoni në Të."

Ai tha: "Si mendon një potencial? Ne jemi të uritur për Perëndinë. Lexojmë një libër mbi Rrëshajëve dhe dhuratat e Shpirtit, kështu që disa prej nesh fluturuan jashtë në Kaliforni për t'u takuar me autorin. Kur arritëm atje, ai na tha se edhe pse ai shkroi librin, ai nuk ka dhurata. Kur pamë efektin e dhuratave në ministrinë tuaj kemi dashur të flasim me ju në lidhje me ta, sepse ju patjetër dini diçka."

Pra, konvikti i vëllait është në fshat dhe i rrethuar nga shumë tokë bujqësore, ku nxënësit mund të punojnë dhe në këtë mënyrë të kenë paguar të studiuarit në kolegj. Ajo gjithashtu ka fabrika që shkojnë së bashku me fermën për të siguruar punësim shtesë. Kështu që unë jam duke përdorur fushat e tij për të ilustruar shembullin tim, ai tha: "Njëri ishte një njeri i cili doli në vendin e tij të mbjellës arën e misrit. Ai tërhoqi trungjet, pastruar gurët, lëruar dhe rafshuar tokën dhe pastaj të mbjellë misërin e tij. Çdo mëngjes, kishte shikuar nga fusha, por një mëngjes në vend të tokës të zhuritur pa gjethe të shumta të vogla që janë mbirë deri ai tha: "Falënderoj Perëndinë për fushën time e misrit." Pastaj e pyeta: "A është ky njeriu që kishte grurë?"

Ai tha: "E pra, në një mënyrë ajo është."

I thashë: "Potencialisht po, dhe kjo ishte ju Luterans në reformimin detyruar me ftesën tuaj, e kuptoni? Bima filloi të rritet. (Pas mbjelljes në vend gjatë mesjetës.) Pas disa lidhjeve që kishte gjobë të mëdha, dhe një ditë një xhufkë mëndafshi u shfaq. Kjo xhufkë mëndafshi shikoi poshtë në thikë dhe tha: "Ju Luteranët e vjetër formal nuk keni asgjë. Shikoni në ne, ne jemi të mbarështuar, misionarët e mëdhej. Dita jonë është epoka misionare." Kjo moshë xhufkë ishte epoka Wesliane. Ata ishin misionarët më të mëdhej dhe madje edhe të na kenë tejkaluar në epokën tonë. Çfarë bëri ajo epokë? U shpërnda si poleni i luleve në erë.

"Pra, çfarë është hapi tjetër? Logjikisht, ne mendojmë se kjo është me të vërtetë formimin e rrënjëve dhe drithërave - kompletohet cikli. Por kjo nuk është aq. Ka një fazë e dytë. Kjo fazë është kur lëvoreja ose kashta është formuar për të mbuluar farën. Dhe kjo është pikërisht ajo çfarë ka ndodhur në këtë cikël shpirtëror. Në fillim të shekullit të njëzetë, në epokën në fillim të epokës Laodiceane, kishte besim të përhapur se Fryma e Shenjtë zbriti ashtu siç bëri në ditën e Rrëshajve. Njerëzit kanë folur gjuhë të tjera dhe pohoi se janë pagëzuar me Frymën e Shenjtë është dëshmia e të folurit në gjuhë. Por shumë herë u larguan nga fushat e grurit dhe atje në fund të verës grisa veshët e grurit dhe shkunda ato në duart e mia që kam marrë disa fara, kur të papritur në kashtët e mia nuk kishte grurë, edhe pse kjo sigurisht dukej me të vërtetë e çuditshme. Ndërsa në qoftë se ka ndonjë të grurit. Kjo është një ilustrim i përsosur i të ashtuquajturës lëvizja Pentekostale.

Dhe ky është një fakt i provuar. Është fakti që këta njerëz të organizuara në doktrinën dhe të lidhura prapa pikërisht ashtu siç bëri para tyre organizata që provon se në vend të farës të drejtë, ata ishin kashta apo kishin mbuluar mbrojtjen për farën e grurit që do të vijë. Kjo fazë ishte periudha e rrezikut që Jezusi foli në Mateu. 24, 24: "Ti mashtojnë

edhe të zgjedhurit, po të ishte e mundur." Oh, njeri i menduar se kjo lëvore, i ashtuquajturi era Pentekostale, ishte fara e vërtetë. Por doli se vetëm mbajtësi për të kaluar jetën në epokën në të cilën një rinovim i vërtetë në të cilën nusja dhe Gruri manifestohet në pushtet ku është folur nga Ezekieli 47, 2 - 5:

"Pastaj më çoi jashtë nëpërmjet portës veriore dhe më bëri të sillem jashtë deri në portën e plotë nga rruga që shikon nga lindja; dhe ja, ujërat buronin nga ana e djathtë. Kur njeriu që kishte vijë në dorë u nis drejt lindjes, mati njëmijë kubitë; pastaj më bëri të kapërcej ujërat; ujërat ishin të këmbëve. Mati katërmijë kubitë të tjerë, pastaj më bëri të kapërcej ujërat; ujërat ishin në gjunjë. Mati katërmijë kubitë të tjerë, pastaj më bëri të kaloj ujërat arrinin deri te ijët. Mati njëmijë; dhe kjo ishte një lumë që nuk mund ta kapërceja, sepse ujërat e tij ishin shtuar, ujërat për të notuar në, një lumë që nuk mund të kapërcehej."

"Dhe ashtu siç ishte bërë ishte me vullnetin e përsosur të Perëndisë dhe të programit për të pasur. Luteranët Frymën e Shenjtë potencialisht nën justifikimin, metodistët kishin atë potencial në shenjtërimin dhe sot ai u kthye mbrapa, restaurimi - Fryma e Shenjtë është këtu."

"Shikoni dhe është forcuar ajo që do të mbetet, e cila është gati për të vdekur."

Pra, këto janë idetë e shprehura në dy fjalë "përtyp" dhe "forcuar". Shikojnë përmban jo vetëm idenë e të qenit zgjuar, por kini kujdes. Të jesh i ndryshëm lë të kuptohet rreziku i kësaj humbjeje. Për të forcuar do të thotë më shumë se vetëm për të dhënë forcë, kjo do të thotë për të konsoliduar dhe për të krijuar një të vërtetë të qëndrueshme. Këto dy komanda i referohen asaj që ka mbetur nga e vërteta e cila në vetvete është rreth, ose "kjo është pothuajse" e vdekur. Kjo shprehje e Frymës vjen para meje si një ilustrim. Një grup i skllevërve në skllavëri totale fizikisht dhe moralisht, ajo u ngrit dhe iku nga ata që i pushtuan (në të vërtetë, kjo është ajo që do të thotë Sarda: ata që ikën). Ishin të përndjekur, dhe arritjet e tyre të mëdha dhe të lavdishme thuajse ishin të humbur. Ata ishin të ri-kapur, por është pothuajse e gjitha që mund të thuhet se ka shpëtuar - nuk shpëtoi plotësisht Fjalën si disa. Ata kanë humbur shumë nga liria e tyre.

Për këtë arsye, Zoti thotë: "Potencialisht të kthehet në skllavëri, të jenë të kujdesshëm për të mos shkuar mbrapa për të shpëtuar e pastaj ata të kthehen, të bëhet me kujdes dhe të qëndrojnë gjithmonë e të shikojnë kur bëhet fjalë për gjërat e skllavërisë tuaj ose ju do të humbni gjithçka tani është në ju mbetur në mënyrë të tillë për të krijuar përgjithmonë atë që keni dhe kështu të sigurojnë të ardhmen e humbjes. Kjo do të jetë mundësia juaj për të plotësuar atë që ju nuk e keni takuar." Apo ata janë të vendosur? Jo, jo në të gjitha. Ata nuk janë dhënë si konsideratë zërin e Shpirtit dhe është një tjetër epokë që shkon në robëri, dhe kështu Perëndia i ringjalli ato të cilët do të kryejnë vullnetin e Tij. Perëndia e ka anashkaluar Lutheran emërtimi si ajo fluturoi gjithë të tjerët dhe ata kurrë nuk do të kthehen. Perëndia kishte për të shkuar më tej dhe për të sjellë një epokë të re të së vërtetës të mëtejshëm dhe një restaurim të pak më shumë.

GJYGJI

Zbulesa. 3, 3:

"Të të bjerë në mend, pra, si e ke marrë fjalën dhe e ke dëgjuar, ashtu edhe ruaje - dhe kthehu! Po nuk qëndrove zgjuar, do të vij si vjedhësi dhe nuk do të dish në ç'orë do të vij kundër teje."

Unë dua të lexoj një përkthim (Wuest) të këtij vargu:

"Mos harroni, pra, në këtë mënyrë ju jeni të pranuar (të vërtetën si një depozitë të përhershme) dhe çfarë ju (është) keni dëgjuar mënyra dhe për të mbrojtur (atë) dhe në çast të ndryshojë mendjen e tij."

Nga ky varg është shumë e qartë se Perëndia i kishte dhënë të vërtetën si një depozitë të përhershme. Ajo u pranua dhe është në mënyrë të pakthyeshme të tyre. Ajo tani mbetet për të parë se çfarë do të bëjnë me të, nëse do ta vlerësojnë apo jo. Dhe kjo është e vërtetë. Mbi ta është e vërteta themelore e gjithë Ungjijve: *"I drejti do të jetojë me anë të besimit"*, *"shpëtimi i Zotit."* Ata dëgjuan të vërtetën e Biblës, e cila thyen doktrinën e Romës dhe të anulojë gjithë autoritetin e papës. Ata e dinin të vërtetën se kisha nuk do të shpëtojë. Ata e kuptuan darkën e Zotit. Ata e kuptuan pagëzimin e ujit. Ata kishin nisur karaktere. E vërteta? E pra, kurrë nuk ka qenë një

periudhë me më shumë njerëz me dritë të mjaftueshme për të ndriçuar. Ata kishin ndriçim të mjaftueshëm për të riparuar tërësisht sistemin e vjetër apo një fillim të ri dhe të lejojë Perëndia për të udhëhequr ata, rresht pas rreshti dhe parim pas parimi. Ata ishin të dhënë pas të vërtetës. Ata e donin atë dhe e kanë dëgjuar.

Por pyetja është se si e dëgjuan? A e dëgjojnë atë për të ndërtuar atë, apo ishte me të njëjtin qëndrim që shumë grekë kishin - diçka për të diskutuar dhe të teorizojnë? Natyrisht Fjala e pasur e vërteta është dëgjuar një mënyrë akademike, por jo për ekzekutimin praktik, sepse Perëndia do të kërkojë një ndryshim në të menduarit. Nëse kjo është Fjala e Perëndisë, ajo që është me të vërtetë, është e nevojshme për të mposhtur atë. Mosbindja do të sillte gjykimin. Gjatë së cilës rojtarët të tempullit të shejtë që janë kapur për të fjetur, ata janë rrahur, djegur dhe vrarë. Çfarë do të bëjë Zoti për ata që janë në këtë epokë të braktisur në mbajtjen e tyre?

"Unë do të vijë si një vjedhës."

Sardiasit e lashtë ishin ngacmuar vazhdimisht nga banditë që u zbritnin nga mali dhe njerëzit ishin grabitur. Prandaj, atyre u është shumë mirë e njohur atë që është Fryma duke folur për ardhjen e Zotit, si një vjedhës. Vetëm të jenë vigjilent dhe të përgatitur për të qenë të mjaftueshëm në mënyrë që të jenë gati për ardhjen e Tij. Pra, ne e dimë se ky është një mesazh për hardhinë e rreme që do të jetë edhe në ardhjen e Zotit ashtu siç ishte në ditët e Noeut. Tetë shpëtuan që ishin në dijeni të përmbytjes së afërt, dhe pasi ata ishin të vetëdijshëm janë përgatitur dhe ruajtur. Por bota e të pabesëve u fshi. Edhe pse ata ishin në kontakt të përditshëm me të drejtët dhe të kishin dëgjuar të vërtetën, ata e shtyan atë anash derisa ajo ishte tepër vonë. Këta njerëz me plotësi fizike në periudhën antike kategorizon ato që sot quhen krishterë jetët e të cilëve janë plot me gjërat tokësore dhe të gëzojnë ato në një masë të tillë që ata nuk kanë dëshirë për shpirtëroren dhe aspak nuk janë në dijeni se nuk janë ruajtur për ardhjen e Tij.

LAVDËRI

Zbulesa. 3, 4:

"Megjithatë i ke në Sard disa njerëz që nuk i përlyen petkat e veta. Ata do të më përcjellin të veshur me petka të bardha, sepse janë të denjë."

Natyrisht, fjala "emrin" do të thotë "njerëzit" si tek Veprat 1, 15 për ata në vargun e sipërme, thotë: "Ishin së bashku rreth 120 emra." Por, për mua kjo shkon shumë më tej se vetëm etiketimin e njerëzve të vë në dukje të vërtetën që është ekspozuar në çdo kohë për të me theks të madhe tha Zoti ynë. Është kjo: sistemi kisha e këtyre epokave është e përbërë nga dy kallame, të vërtetë dhe të rreme. Perëndia ishte në vetë qëllimin sovran dhe kishte vënë çdo gjënë e tij së bashku, duke i quajtur ato kisha.

Shih në këtë epokë se si Ai e ka qortar duke thënë: *"kishën e cila është"* - jo "kishat janë" në Sardë, por vënë ata së bashku, "kisha e cila është"...*"Unë i njoh veprat e tua... je i vdekur... veprat e tua janë të paplotësuara..."* Dhe pastaj vazhdoi: "Këto (këtë kishë në Sardë) ka në ju disa njerëz të cilët janë të saktë dhe jo të gabuar si shumica që shëtisin me rroba të pastra dhe janë të denjë për mua." Pra, këta njerëz që ishin me të vërtetë të shenjtë te Perëndia "të gjithë duke ndjekur Zotin". Rrobat e tyre ishin të pastërta. Këta janë të shikuar se si ata u larguan në mënyrë që ata nuk ishin të korruptuar në botë. Ata ishin në Frymë dhe ishin duke ecur në Frymë. Ata ishin të shenjtë dhe të papërlyer përpara tij. Pra, ata kishin përmbushur qëllimin e tyre, sepse kjo është ajo që te Efesianëve. 1, 4 thotë se qëllimi i Perëndisë për ne: "Në qoftë se jemi të shenjtë dhe të papërlyer përpara Tij."

Pra, nga ky varg që tregon se janë të zgjedhur "disa emra" e Perëndisë, ju mund të shikoni qartë se çfarë keni mësuar në lidhje me këtë epokë. Ajo ishte kaotike. Ajo ishte e paplotësuar. Ajo është e ndarë në shumë mënyra, dhe Perëndia e kishte qortuar pothuajse tërësisht. Ajo ishte e dobët e sëmurë, dhe ishte gati për vdekje. Nuk ishte epoka e lavdishme e rrugës ku historianët me mendje protestante janë përpjekur për të bërë. Një vështrim i shpejtë në atë pemë, dhe kjo mund të shihet se kanceri e kishte ngrënë dhe të shkatërruar, të zhveshur nga gjethet dhe asnjë frut përveç një fryt të shtrembëruar dhe të hahet nga krimbat që është dhe shpejt bie në tokë. Por, prit një minutë! Shikoni afër. Nuk janë në krye, në dritën e diellit, është një "fryti i parë" - "disa emra" - Perfekte në Të, sepse ata kanë lindur prej Tij, e mbushur me Të dhe duke ecur me Të me anë të Fjalës së Tij.

Falë Zotit për "ata pak".

"Ata do të ecin me mua."

Kjo është ajo që Zoti thotë se ai do të japë ato për këtë ecje të drejtë. Ajo është pjesë e trashëgimisë së tyre të cilat Ai i ka për ta. Në qoftë se ata ishin të gatshëm të ecin me Të nëpërmjet përpjekjeve dhe grackat e jetës dhe të jetë një nder për të, Ai do t'i shpërblejë ata. Ai nuk e harron sakrificën tonë të dashurisë. Perëndia do të kompensojë gjithmonë përpjekjet tona për të kënaqur atë.

Po, ata u larguan nëpër botë dhe nuk kanë qenë pjesa e tij. Ata i lanë sistemet botërore, ata i kanë të kapërcyer ato. Kur emrat e shquar të asaj kohe i dorëzoi shtetit lajkë dhe zgjodhi politikantët në vend se të spiritualizohet dhe ishte në rrugën e tij të kthehet në botë, kjo është e përfaqësuar disi nga Fjala e Perëndisë dhe kështu kanë respektuar Zotin. Ai tani do të kthehet në respektimin e tyre. Për shkak se ata do të ecin me Të në të bardhë. Ata janë identifikuar me të në tokë dhe tani ai do theksohet me ta në Jeruzalemin e Ri. Dhe kjo do të jetë e mahnitshme për identifikimin! Unë jam i kënaqur dhe i inkurajuar pavarësisht nga klithmat kur mendoj shpërblimin e tij, sepse ju do të vini re se kjo nuk është e veshur me një ngjyrë të ndryshme nga shenjtorët si ata do të kishin bërë udhëheqësit në mënyrë tokësore. Jo, ata janë si Ai, Ai është si ata. Ata si ai, ashtu si ka thënë Gjoni, sepse "ata e shohin Atë si Ai".

"Për shkak se ata janë të denjë." A ti e kupton se kjo çka të na tregojë? Aji është vetë Jezusi, i Denjë. Ky është i vetmi që është gjetur në posedim të denjë ta marrësh librin nga dora e atij që rrinte mbi fron. Dhe tani kjo flet denjë për shenjtorët e Tij: "Ti je i denjë." Këtu është kjo, vetëm gjykatësi i kualifikuar (dhe në të vërtetë të gjitha gjykimi është i angazhuar ndaj Tij), dhe Ai thotë: "Ti je i denjë."

Këto fjalë janë befasuese si fjalët në Romë. 8, 33b:

"Zoti thotë se unë jam i drejtë."

(Rezultatet e Wayev) Ka në dritë të bardhë të drejtësisë së Perëndisë, të dëgjojnë zërin e këndshëm e Jezusit si Ai thotë: "Këto janë të miat. Ata janë të drejtë. Ata janë të denjë. Ata do të ecin me mua të veshur në të bardha."

PREMTIMI I FITUESIT

Zbulesa. 3, 5:

"Ai që fiton, ai do të jetë i veshur me rroba të bardha dhe me siguri nuk do ta fshij emrin e tij nga libri i jetës, por do të rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe engjëjt e tij të shenjtë."

"Kushdo që fiton, ai do të jetë i veshur me rroba të bardha."

Kjo është në fakt një përsëritje e vargut 4, i cili është përmendur disa herë nga ata që nuk kanë ndotur fustanat e tyre. Vite më parë kemi pasur një thënie që është marrë pa dyshim nga ky varg. Ajo tha: "Vazhdoni të ruani fundet tuaj të pastër." Kjo do të thotë: nuk përziheni në gjëra të dyshimta; të tjerët do të jenë të përfshirë, dhe ju mund të josheni për të aktivizuar ose nëse dikush mund edhe të përpiqet që të përfshijë, por të qëndrojnë i pandotur nga e gjithë kjo duke u larguar prej tyre. Pra, Perëndia do t'i shpërblejë ata që ndjekin këtë këshillë. Ai do të jetë i veshur në të bardhë, si shenjtorët. Çfarë është Ai që është i veshur në të bardhë. Pjetri, Jakobi dhe Gjoni e pa atë në Malin e Shpërfytyrimit dhe rrobat e tij ishin të bardha si drita. Ky realizim do të ketë veshur fustanat e tyre që do të shkëlqejnë, shumë të bardhë.

Ju e dini që ne jemi duke jetuar në kohën e mbarimit. Vetëm të jetë në këtë epokë e kishës për të mbledhur. Dhe, ndërsa ata edhe tani menaxhojnë politikën globale, do të menaxhojë shumë shpejt edhe financat e botës. Pastaj, në qoftë se ju nuk i përkasni organizatës botërore të kishave, ju nuk do të jenë në gjendje për të blerë ose shitur. Ju do të humbni gjithçka. Ata që qëndrojnë besnikë Zotit dhe për të mbajtur rrobat e tyre të pastër nga ndotjet e këtij "sistemi botëror" të urdhrave të kishës do të privohen fizikisht. Do të përballen me një tundim të madh për tu dorëzuar. Pastorët do të arsyetohen me pretekstin se ato do ti shërbejnë Perëndisë në kuadër të sistemit të antikrishtit sistemit-bishë. Do të japin para për lajkat dhe lajka të hierarkisë. Dhe njerëzit do të ndjekin këto barinj të rremë direkt për në therje. Por për të qenë në gjyq të gjithë ata u gjetën zhveshur. Atyre nuk do tu jepen këto rroba të bardha, dhe ata as që të ecin me Të. Ju nuk mund të shëtisni me rroba me njolla, duke mbajtur botën deri këtu me duart e papastur, dhe pastaj të presin për të qenë me Perëndinë. Është koha që të zgjoheni dhe të kenë dëgjuar zërin e Perëndisë që thonë: "U largua nga ajo (religjion i organizuar) organizoi popullit tim, se mos ju ndajnë mëkatet e saj, që të mos merrni

nga plagët e saj." Amen. Perëndia flet. Qëndro larg nga fetë e kësaj bote si ju shmangeni të keqes. Stop duke ecur me botën dhe rrobat e tyre, zbardhëni në pendimin dhe gjakun e Qengjit. Por të bëjeni atë tani, sepse nesër mund të jetë tepër vonë.

"Atij që fiton, unë nuk do ta fshij emrin e tij nga Libri i Jetës."

Edhe një herë kemi ardhur në një pjesë shumë të vështirë të Fjalës. Ky varg i vëzhguar sipërfaqësisht do të përdorin Arminianët dhe Kalvinistët për të ushqyer qëllimet e tyre.

Arminianët do të pohojnë se ky varg patjetër anuluar Gjoni. 6, 37 - 44:

"Të gjithë ata që m'i jep Ati do të vijnë tek unë dhe atë që vjen tek unë, s'do ta qes jashtë, sepse zbrita prej qiellit, jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më dërgoi. Ky është vullneti i Atit që më ka dërguar, që të gjitha ato që ai më ka dhënë unë të mos humbas asgjë, por duhet të ringjall në ditën e fundit. Judenjtë murmurisnin kundër tij pse tha: 'Unë jam buka që zbriti prej qiellit.' Ata thanë: 'Vallë a nuk është ky Jezusi, biri i Jozefit, po, a nuk ia njohim babain e nënën.' Si mund të thotë tani: 'Kam zbritur prej qiellit'?' Jezusi iu përgjigj: 'Mos murmurisni me njëri-tjetrin! Askush s'mund të vijë tek unë, po qe se Ati, që më dërgoi, nuk e tërheq. Atë unë do ta ringjall në ditën e fundit."

Arminianismi bën vullnetin e Atit nuk është një qëllim sovran, por dëshira thjesht e vetëkënaqur derisa ai tërhiqet për të parë atë që të gjithë njerëzit të bëjnë më të mirën e Tij dhe dhuratat dashamirës dhe jetës në këtë mënyrë të përjetshme.

Të kalvinistët nuk e shihni atë gjë. Ata e shohin në këtë varg të fortë ditë ngushëllimi i trazuar dhe shenjtorët e rënduar, që pa marrë parasysh sa e keqe janë, sa e tmerrshme ëashtë persekutimi, sepse fituesi është ai "që beson se Jezusi është Krishti," emri i tij do të shkruhet në këtë libër. Disa gjithashtu thonë se "Libri i Jetës" nuk është "Libri i Jetës së Qengjit''. Por, si zakonisht, kur e shikon sipërfaqësisht vargun e ardhur në një kuptim sipërfaqësor.

Mundësia e heqjes së emrave nga të dhënat e Perëndisë meriton më shumë se një studim i rastësishëm, sepse deri më tani shumica e studiuesve tërhoqën vetëm një përfundimin se Perëndia që është në Librin e Jetës të Qengjit paraqet emrat e atyre që janë të lindur përsëri në kohën e ri-lindjes, dhe në qoftë se për ndonjë arsye që emri duhet të hiqet në hapësirë në procesverbal që do të jetë thjesht bosh siç ishte para se të ishte vënë emrin atje. Kjo është njëqind për qind e kundërt me atë që Fjala në fakt mëson.

Disa gjëra që janë në fillim të studimit tonë e di se nuk është një citim Shkrimi që na mëson se Perëndia ka hartuar tashmë një inçizim të emrave. E gjithë kjo është bërë përpara krijimit të botës, ndërsa ne do të tregojmë këtë gjë së shpejti. Gjithashtu, ajo nuk është thjesht një çështje e përfshirjes sonë në të dy grupet e njerëzve, dy prej tyre kishin mundësinë për të marrë jetën e përjetshme me të është një grup që i ka marrë emrat që janl vënë në procesverbal, ndërsa të tjerët të cilët kanë refuzuar, emrat nuk janë liruar. Ne fakt do të tregojnë libri që turma të cilët nuk kanë lindur edhe një herë është që të mos hyjë në jetën e përjetshme. Sa më shumë që kjo mund të tingëllojë e çuditshme, ajo sigurisht që është e vërtetë. Ne gjithashtu do të tregojmë se ka një grup njerëzish emrat e të cilëve janë të vendosur në procesverbal para themelimit të botës, EMRAT që në asnjë rrethanë nuk mund të hiqen, por tregojnë gjithashtu se një grup tjetër emrat e të cilëve ishin në atë regjistër përpara se të themelohej bota, emrat e tyre do të hiqen.

Para së gjithash, nuk ka asnjë bazë për pretendimin se "Libri i Jetës së Qengjit" nuk është i njëjtë me "Librin e Jetës". Libri i jetës mund të quhet Libri i Qengjit i jetës, ose Libri i jetës së Krishtit, apo edhe libri yt dhe libri i jetës. Në të janë të shkruara vetëm emrat.

Zbulesa. 13, 8:

"Që do ta adhurojnë të gjithë banorët e dheut, emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin e jetës së Qengjit, që ishte vrarë që nga krijimi i botës."

Zbulesa. 17, 8

"Egërsira që pe, ishte e më nuk është; ajo do të ngrihet nga humnera dhe do të mbarojë. Dhe do të habiten mbarë banorët e tokës - ata, emrat të cilëve që në krijimin e botës nuk u shkruan në Librin e jetës - kur të shohin se egërsira ishte dhe nuk është më, dhe prapë është aty."

Zbulesa. 20, 12 - 15,

"Dhe pashë të vdekurit, të vogjël dhe të mëdhej, të qëndrojnë para Perëndisë; dhe librat u hapën; dhe një libër tjetër u hap, që është Libri i jetës; dhe të vdekurit u gjykuan në bazë të gjërave të shkruara në libra, sipas veprave të tyre. Deti i ktheu të vdekurit që ishin në të, po ashtu edhe Vdekja dhe Nëntoka i kthyen të vdekurit që ishin në to: të gjithë qenë gjykuar sipas veprave të veta. Atëherë edhe vdekja dhe nëntoka qenë hedhur në liqenin e zjarrtë. Liqeni i zjarrtë është vdekja e dytë. Kushdo nuk u gjet i shkruar në Librin e jetës qe plandosur në liqenin e zjarrtë."

Ju mund të shihni se pse librat e lartpërmendur të tjera, gjithmonë e përmendin një libër që përmbajnë emra. Tek Zbulesa është quajtur "Libri i Qengjit e Jetës" ose "Libri i Jetës".

Pra, ku është ky libër? Luka 10, 17 - 24:

"Dhe të shtatëdhjetët u kthyen me gëzim, duke thënë: 'Zot, edhe demonët na nënshtrohen në Emrin tënd!' Dhe ai u tha atyre: 'Unë e shikoja Satanin që po bie si rrufe nga qielli. Ja, ju dhashë pushtet të shkelni përmbi gjarpërinj e përmbi akrepë dhe mbi çdo fuqi armike dhe asgjë s'do të mund t'ju bëjë keq. Por mos u gëzoni pse ju nënshtrohen shpirtrat, por shkruar në qiell.' Atëherë Jezusi, nën ndikimin e Shpirtit Shenjt, klithi plot hare: 'Të madhëroj, o Atë, Zotërues i qiellit e i tokës, pse ua fshehe gëzohuni pse emrat tuaj janë të këto të urtëve e të mençurve e ua zbulove të vegjëlve. Po, o Atë, pse ty të pëlqeu kështu. Gjithçka më dorëzoi im Atë. Askush nuk e di kush është Biri, përveç Atit, dhe kush është Ati, përveç Birit dhe atij, kujt Biri do t'ia zbulojë.' Pastaj u kthye kah nxënësit dhe u tha atyre veçanërisht: 'Lum sytë që shohin çka po shihni ju. Juve po ju them: shumë profetë e mbretër dëshiruan të shohin çka po shihni ju, por nuk panë; të dëgjojnë çka po dëgjoni ju, por nuk patën fat të dëgjojnë.'"

Libri i jetës është e vendosur padyshim në qiell dhe do të shfaqet në gjykimin madh të fronit të madh të bardhë. Në këto vargje Jezusi tha se emrat e tyre janë shkruar në qiej. Ato janë shkruar në Librin e jetës, sepse kjo është ajo ku emrat janë të vendosur. Jezusi po fliste në shtatëdhjetë (vargu 17), por Ai po fliste në dymbëdhjetë (vargu 23). Këto kishin qenë të gjithë duke u gëzuar djajtë ishin nënshtruar atyre në Emrin e Jezusit. Përgjigje e Krishtit ishte: "Mos u gëzo që frymërat ju nënshtrohen, por më tepër se emrat tuaj janë shkruar në qiej. (Libri i Jetës)." Ju do të vini re këtu se Juda ishte një nga ata që po i dëbonte demonët në emrin e Jezusit, por ne e dimë se ai ishte një djall, i biri i humbjes.

Gjoni 6, 70 - 71:

"Krishti ju përgjigj atyre: 'A nuk Ju zgjodha të dymbëdhjetët, dhe njëri prej juve ishte djalli?' Ai fliste për Judë Iskariotin, birit të Simonit, një nga të dymbëdhjetët, Atij ai do t'ju tradhtojë."

Gojni.17, 12:

"Kur isha me ata në botë, unë i kam ruajtur në emrin tënd, çfarë më ke dhënë mua kam ruajtur, dhe asnjë nuk është humbur, përveç birit të humbjes, që të përmbushej Shkrimi."

Gjoni. 13, 10 - 11, 18:

"Jezusi i tha: 'Ai që është i larë nuk ka nevojë për të larë këmbën tjetër, dhe ai është i pastër dhe ju jeni të pastër, por jo të gjithë.' Sepse ai e dinte se kush do ta tradhtonte. Kjo është arsyeja pse ai tha: 'Nuk jeni të gjithë të pastër'. 'Unë nuk jam duke folur për të gjithë ju, unë i njoh ata që kam zgjedhur, por lë vargun që Shkrimet të plotësohet: 'Ai që ha bukën me mua, ka ngritur thembrën kundër meje.'"

Pra, nëse gjuha ka ndonjë kuptim, ne duhet të pranoj se Juda ishte zgjedhur nga Jezusi (Gjoni. 13, 18), por ai nuk ishte i pastër. (Gjoni 13, 10 - 11). Juda ishte dhënë Jezusit nga Ati. Gjoni. 17, 12. (Vini re se "zgjedhjes" dhe duke i dhënë paralele e saktë si në ilustrimin e Moisiut dhe faraonit, Jakobit dhe e Esaut, sepse edhe pse Esau dhe faraoni u parashikuan, janë të destinuar për zemërimin, ndërsa në fund të Moisiut dhe Jakobit ishte lavdërim. 1 Pjetri 2, 8 - 9a: tregon edhe të prishurit edhe të zgjedhurit: "Ato, të pandëgjueshëm, në Fjalë pengohen-në çka edhe janë të caktuar. Ju pra jeni fis i zgjedhur.") Juda u numërua bashkë me të dymbëdhjetët dhe në fakt me to edhe pjesa e tij në shërbim para Rrëshajëve.

Veprat 1, 16 - 17:

"Njerëz. Vëllezër! Është dashur të plotësohet Shkrimi i shenjtë të cilin me gojë të

Davidit e parafoli Shpirti Shenjt për Judën, i cili u bë prijësi i atyre që e kapën Jezusin.

Ai ishte vërtet nga numri ynë dhe kishte pjesë në këtë shërbesë."

Pjesa e Judës ishte ndër të dymbëdhjetët dhe pastaj humbi dhe ishte as më pak se njëmbëdhjetë shërbime të tjera, asnjëra palë nuk ishte futur ferr i shërbimit në mesin e shërbimeve të tjera.

Veprat e Apostujve 1, 25:

"Për të marrë pjesën e kësaj shërbese dhe apostullimin, nga i cili Juda u largua duke gabuar për të shkuar në vendin e tij."

Juda, humbi në shërbim të Perëndisë ditën dhe Fryma e Shenjtë do të vritej, dhe shkoi në vendin e tyre. Emri i tij ishte edhe në Librin e jetës. Por emri i tij është fshirë.

Tani, para se të vazhdojmë me këtë mendim në Judën, le të kthehemi në Dhiatën e Vjetër dhe të shohim ku Zoti e bëri të njëjtën gjë. Në Geneze. 35, 23 - 26, Jakobi kishte dymbëdhjetë djem, dhe emrat e tyre ishin si vijon: Rubeni, Simeoni, Levi, Juda, Isakari, Zabuloni, Jozefi dhe Beniamini, Dani dhe Naftali, Gadi dhe Asheri. Pasardhësit e dymbëdhjetë bijve u bënë dymbëdhjetë fiset e Izraelit, me përjashtim se Jozefi nuk kanë një fis i quajtur veten për shkak se ajo është në providencën e Perëndisë do të jenë trembëdhjetë fise, dhe dy bijve të Jozefit iu dha nderin e fiseve të dymbëdhjetë dhe trembëdhjetë. Sigurisht, ju e dini se kjo ishte e nevojshme për shkak se e majta u nda nga ana e Perëndisë për priftërinë. Prandaj, kur Izraeli doli nga Egjipti dhe Perëndia u dha atyre një tendë në shkretëtirë, gjejmë fisin e Levit që i shërben të dymbëdhjetë fiset quajtur Rubeni, Simeoni, Isakari, Juda, Zabuloni, Benjamin, Dan, Neftali, Gadi, Asheri, Efraimi dhe Manasi. Pra, të urdhërojë ata me emër ushtrinë në Numrat. 10, 11 - 28. Nuk përmendet Jozefi sepse nuk është Levit. Por kur ne shikojmë në Zbulesa. 7, 4 - 8 nëse ai thotë: "Njëqind e dyzet e katër mijë të vulosur nga të gjitha fiset e bijve të Izraelit," thotë si kjo: Judah, Rubeni, Gadi, Asheri, Neftali, Manasi, Simeoni, Levi, Isakari, Zabuloni, Jozefi, Beniamini. Ne u kthye për të dymbëdhjetë fiset në mesin e të cilëve janë përmendur me emër Levit dhe Jozefit, ose Dani dhe mungon Efraimi.

Tani pyetja vjen, pse fshihen këto dy fise? Përgjigjja gjendet në Ligj. 29, 16 - 20:

"Ju e dini që kemi banuar në vendin e Egjiptit dhe kemi kaluar në mes të kombeve, që u keni rënë. Ju keni parë gjëra të neveritshme në mesin e tyre dhe idhujt e tyre ishin prej druri, guri, argjendi dhe ari, që ndodhen në mes tyre. Nuk do të ketë midis jush burrë apo grua ose familje a fis zemra e të cilit largohet nga Zoti, Perëndia ynë, dhe të shkojë t'u shërbejë perëndive të këtyre kombeve. Le të ketë midis jush asnjë rrënjë nga rana helmuese dhe e hidhur. Një burrë, duke dëgjuar fjalët e këtij mallkimi, të vetëbekohet në zemër të tij: 'Unë do të jemë mirë sikur të ecja në dëshirat e zemrës tuaj, përmbytjes që shuan etjen tuaj! Zoti nuk mund ta falë kurrë, por në këtë rast zemërimi dhe xhelozia Zot do të ndizen kundër tij, me qëllim që të gjitha mallkimet shkruar në këtë libër do të bien mbi të, dhe Zoti do ta fshijë emrin e tij poshtë qiellit.'"

Në këtë ai shpalli një mallkim kundër idhujtarisë, ose kurvëris frymore. Ato që u kthyen në emër të idhujtarisë kishte për tu fshirë. Një histori e dy fiseve emrat e të cilëve janë fshirë për shkak të idhujtarisë është në 1 Korintasve. 12, 25 - 30:

"Jeroboami ndërtoi Sikemin në zonën malore të Efraimit dhe u vendos aty. Pasi merr atje dhe kishte ndërtuar Penueli. Jeroboami tha në zemër të vet: 'Tani mbretëria do t'i kthehet në shtëpinë e Davidit. Në rast se ky popull shkon në shtëpinë e Zotit në Jeruzalem për të ofruar viktima, zemra e këtij populli do të kthehet përsëri nga zotëria e tij, nga Roboami, mbret i Judës, dhe ata do të më vrasin dhe të kthehen nga Roboami, mbret i Judës.' Mbasi u këshillua, mbreti bëri dy viça prej ari dhe i tha atyre: 'Edhe ju të shkoni deri në Jeruzalem, dhe Izrael, perënditë e tua që të nxori nga vendi i Egjiptit.' Pastaj vendosi njerin prej tyre në Bethel dhe tjetrin në Dan. Ky ishte mëkati i popullit që shkuan në një nga një, deri në Dan."

Osea 4, 17:

"Efraimi u bashkua me idhujt e tij, le të shkojë!"

Në veçanti, vëreni se dënimi për idhujtarinë ishte se emri i fisit do të fshihet "nën qiellin". Deut. 29, 20. Kjo nuk duket se do të fshihet "në qiell", por nën qiell. Dhe kjo është vetëm mënyrën se si ajo është, për shkak se Izraeli është kthyer në Palestinë, dhe Zoti së shpejti do të nënshkruhet atyre të 144000 të zgjedhurve. Por te ky numër Dan dhe Efraimi kanë humbur.

Zbulesa. 7, 4 - 8:

"Dëgjova numrin e mbyllur - njëqind e dyzet e katër mijë të vulosur nga të gjitha fiset e bijve të Izraelit, nga fisi i Judës, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Rubenit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Gadit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Asherit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Naftalijit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Manasheut, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Shimunit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Levit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Isakarait, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi Zebulunoit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Jozefit, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Beniaminit, dymbëdhjetë mijë të vulosur."

(Shënim, Dan dhe Efraimi mungojnë.)

Tani me këtë shih te Danieli. 12, 1 e cila i referohet këtyre njëqind e dyzet e katër mijë të vulosur gjatë me vulën e gjashtë dhe në kohën e shtrëngimit të madh ose ankthi për Jakobin.

"Në atë kohë do të dalë Mikaeli, princi i madh, mbrojtësi i bijve të popullit tënd. Ajo do të jetë një kohë me telashe, si asnjëherë nuk ka qenë që nuk ishte një popull deri në atë kohë. Në atë kohë njerëzit e tu do të shpëtohen - të gjithë ata që shpresojnë të jenë të shkruar në librin."

Megjithatë, pas kësaj periudhe e fatkeqësisë (gjatë Mijëvjeçarit), siç shihet në Ezekieli 48, 1 - 8 dhe 22 - 29, ne shohim që fiset janë kthyer edhe një herë në mënyrë hyjnore. Por, që nga koha kur Efraimi dhe Dan u bashkuan me idhujt, ata vdiqën dhe fisi më i njohur u zhduk. Kështu që, unë të kuptojë se që nga shkatërrimi i Jerusalemit kanë humbur të gjitha të dhënat e të gjitha fiseve në mënyrë që askush nuk mund të themi me siguri nga të cilat fise janë, por Perëndia i njeh. Ky Perëndi i madh që rikthen përsëri Izraelin në Palestinë e di saktësisht se cili fis nga një Izraelit i vërtetë, e çdo njëqind e dyzet e katër mijë të mbledhura ku fiset të Dan dhe Efraimin do të humbasin.

Këtu janë fiset e Izraelit. Ezekiel. 48, 1 - 8 dhe 22 - 29:

"Këta janë emrat e fiseve: nga veriu i largët me anë të Hethlonit në Hamath Enon, në kufi me Damaskun në fund në veri përgjatë Hamata, nga lindja në perëndim - pjesë e Danit. Në kufirin e Danit, nga lindja në perëndim - Asherin dhe një pjesë në kufirin e Asherit, nga lindja në perëndim - një pjesë për Neftalin në kufirin e Asherit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - Manasit, një pjesë kufirin e Manasit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - pjesë e Efraimit në kufirin e Efraimit, nga lindja në perëndim - Rubenin, një pjesë kufirin e Rubenit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - Judë, një pjesë kufirin e Judës, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor, dhe kështu me radhë." "Pasuria e Levitëve dhe zotërimin e qytetit - e cila është në mes të princave - dhe në mes të Judës dhe të Beniaminit, fiset e tjera, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - Beniaminit, një pjesë për kufirin e Beniaminit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - një pjesë për Simeonin. Në kufirin e Simeonit, nga lindja në perëndim - pjesë e Isakarit në kufirin e Isakarit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - pjesë e Zabulonit. Në kufirin e Zabulonit, nga kufiri lindor në kufirin perëndimor - Gadin, një pjesë në kufirin e Gadit, nga ana jugore në drejtim të jugut, dhe kështu me radhë."

Një ilustrim tjetër që ne mund të marrim është historia e Izraelit, e cila shkoi nga vendi i Egjiptit në vendin e Kanaanit. Qëllimi i Perëndisë në këtë kohë ishte për të kryer nxjerjen e Izraelit dhe futjen e tyre në mënyrë që të mund t'i shërbejmë. Prandaj, kur ata u larguan nga Egjipti, ata të gjithë kanë të dalë në gjakun e qengjit dhe sakrificës, të gjithë kanë pësuar pagëzimin e ujit në Detin e Kuq, të gjithë ishin gëzuar mrekullive të mëdha, të gjithë hëngrën manë, të gjithë pinin nga shkëmbi dhe, për aq sa është e qartë bekimi dhe manifestime, të gjithë kanë marrë pjesë në mënyrë të njëjtë dhe të barabartë. Por kur arritën në Moabi atyre që u bashkuan me festën e Baalit Peorsk , të gjithë vdiqën. Kufomat e tyre do të bien në shkretëtirë, sepse ata janë vetëm atje që të kundërshtojnë Fjalën e Perëndisë dhe u larguan prej saj. Pra, kjo është ajo që ai ishte duke folur për Hebr. 6, 1 - 9, e cila është shkruar me aq kujdes në epokën e Pergamonit. Ju nuk mund të marrëni së bashku vetëm një pjesë të Fjalës, ju duhet të marrëni Fjalën. Ka njerëz që janë pothuajse njëqind për qind të përfshirë në gjërat e Perëndisë. Ata janë si Judenjtë. Askush, përveç Jezusit nuk e dinte saktësisht se çfarë lloj personi ishte Juda. Kështu erdhi dita kur Juda do ta bënë pikërisht atë që ka bërë Izraeli në Baal Peorsk. Ai vendosi ai donte të bashkohet me forcat e vreshtit të rreme - të hyjë në organizatën financiare, politike e anti-fesë së Fjalës, anti-Krishtit, dhe kështu ai e bëri. Ai u mashtrua! Të tjerët njëmbëdhjetë nuk ishin mashtruar. Ajo mund të jetë për shkak se ata ishin nga të zgjedhurve. Pra, kur Juda u largua dhe tradhtoi Zotin, emri i tij u hoq nga Libri i jetës. (Zbulesa. 22, 19).

Pra, unë jam i sigurt që ju keni vënë re se ata emrat e të cilëve ishin në Librin e jetës ishte pjesë e rendit fetar të asaj dite që u përqëndrua në Perëndinë e vërtetë dhe madhërojnë Atë edhe pse nuk e ka festuar sipas së Vërtetës (Fjala). Si Judenjtë, nuk ka shkuar deri në fund. Shih se si Juda ishte zgjedhur nga Perëndia. Ai ishte i përgatitur për të vërtetën. Ai kishte një pjesë të njohurive në fshehtësi. Atij u dha shërbimin i pushtetit dhe i shëroi të sëmurët dhe dëboi navoin në emrin e Jezusit. Por, kur ai erdhi për shkëmbim të fundit, ai u shit për ar dhe pushtet politik. Nuk kishte shkuar deri në ditën e Rrëshajëve për të marrë Frymën e Perëndisë. Ai është pa Frymës. Pa asnjë dyshim, personi i cili është me të vërtetë i pagëzuar nga Fryma e Shenjtë në trupin e Krishtit merr plotësinë e Shpirtit dhe do të jetë në Fjalët deri në fund. Kjo është dëshmi e pagëzimit e Frymës së Shenjtë. Juda tradhtoi. Turma dështoi drejt këtu. Dhe kur ata të dështojnë për të shkuar në atë në Fjalën, emrat e tyre janë larguar nga Libri i jetës.

Për ta sqaruar më tej këtë heqjen e emrit nga libri i jetës, ne duhet të krahasojmë mendimet tona për Izraelin, në kohën e Moisiut.

Eksodusi. 32, 30 - 34:

"Të nesërmen Moisiu i tha popullit: 'Ju keni bërë një mëkat të madh; megjithatë, unë do të ngjitem tek Zoti, ndoshta Unë do të bëj shlyerjen e tuaj nga mëkatet.' Moisiu u kthye te Zoti dhe tha: 'Medet, ky popull ka kryer një mëkat të madh dhe ka bërë për vete një perëndi prej ari. Por ua fal ato mëkate... Nëse jo, më fshi nga libri yt që ke shkruar!' Pastaj Zoti i tha Moisiut: 'Ai që ka bërë mëkat kundër meje, do ta fshij nga libri im. Por tani shko, çoje popullin ku të kam thënë. Engjëlli do të shkojë para jush. Por ditën që kërkoj unë, unë do të dënoj për mëkatin e tyre.'"

Është më se e qartë se emri ka qenë dhe do të hiqet nga libri i Jetës para kohe, nuk është më. Në këtë vend të veçantë kjo ishte për shkak të idhujtarisë, dhe kur Dan dhe Efraimi kanë humbur të drejtat e tyre si fise për shkak të festimit e viçave të artë. Të gjithë ata që festuan idhujt emrat u janë hequr nga Libri i jetës.

Kur Izraeli e hodhi poshtë udhëheqjen e Perëndisë në kolonën e zjarrit dhe u kthye për të festuar viçin e artë, emrat e tyre janë larguar nga Libri i jetës. Eksodusi. 32, 33. *(Ai që ka bërë mëkat kundër meje, do ta fshij nga Libri im.)* Në qoftë se kthimi i tillë i idhujve dhe të kërkesave të dënimit duke hequr emrat nga Libri i jetës, atëherë ai me siguri do të bëjë edhe refuzimin e Jezu Krishtit si Mesia i Izraelit, gjithashtu kërkojnë dënim të rreptë. Ky është pikërisht rasti.

Në Psalmin 69 i cili përcakton poshtërimin e Jezusit në vargun 21 - 28 thotë:

"Në ushqim më hodhën vrer e në etje më dhanë të pi uthull. Tryeza e tyre për ta lak u bëftë, shpagim e kurth. U errësofshim sytë e tyre e mos pafshin, bëj gjithmonë të jenë të këputur në kryq. Zbraze mbi ta hidhërimin tënd, i djegtë flaka e zemërimit tënd! Banesa e tyre u ktheftë në shkretëtirë, në çadër të tyre mos pastë kush të banojë! Pse salvuan atë që ti qortove, pse i shtojnë dhembjen atij që plagose. Shto këtë faj fajit të tyre; dhe le të mos hyjë në drejtësinë tënde. U shofshin nga libri i jetës dhe mos u shkrofshin midis të drejtëve."

Kur hebrenjtë kanë refuzuar që Jezusi ka ardhur të jetë fjalë për fjalë kthyer nga Perëndia prej tyre midis johebrenjve.

Veprat 13, 46 - 48:

"Edhe Pali e Barnaba me guxim tha: 'Ju duhet të jeni të parët për të thënë fjalën e Perëndisë, por, ngaqë ju e hidhni poshtë dhe nuk e çmoni veten të denjë për jetën e përjetshme, ja, ne po u drejtohemi johebrenjve, sepse si e kishte urdhëruar Zoti: 'Unë të vura si dritë të johebrenjve, që ti ta çosh shpëtimin deri në skajin e dheut." "Johebrenjtë, kur dëgjuan, u gëzuan dhe lëvdonin Fjalën e Zotit, dhe ata besonin se perëndia ishte për jetën e përjetshme."

Kjo nuk duhet të sugjerojë se do të ketë emrat e fiseve të Izraelit, që do të mbetet në librin e jetës, sepse shumë prej këtyre (por jo turma) përmes parimit të zgjedhjes për të qenë pagan epoka kishtare do të hyjë në trupin e Jezu Krishtit duke treguar se emrat e tyre u ndalën në fakt në librin e jetës. Gjithashtu, siç do të tregojë, në bazë të turmave të vulës së pestë Zoti do t'i japë atyre që u martirizuan dhe vranë rroba të bardha dhe jetën e përjetshme. Gjithashtu, njëqind e dyzet e katër mijë prej jush do të jenë të mbyllur për ardhjen e Tij, duke dëshmuar se as emrat e tyre nuk janë fshirë. Por edhe në Psalmet 69 është ekspozuar pikërisht në mospranimin dhe sjellja me të keq ose të padrejtë me Krishtin dhe shkatërruesit e popullit të tij që këto emra janë hequr.

Si shumica e Izraelit (populli i zgjedhur i Perëndisë) kanë humbur të drejtat e tyre në

librin e jetës, duke kundërshtuar Jezusin, kështu që shumica e kishave pagane gjithashtu vin në gjyq me rezultatin e heqjes së emrave të tyre nga Libri i jetës nga ana e Zotit sepse kanë hedhur poshtë Fjalën dhe si pasojë hyjnë në lëvizjen ekumenike botërore e cila ka ngritur shifrën e kafshës.

Në gjykatë,në fron të madh të bardhë do të jetë i ndarë nga njerëzit. Nuk do të jetë një Libër i hapur i jetës dhe do të hapë një tjetër libër.

Mateu. 25, 31 - 46:

"Dhe kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, me të gjithë engjëjt e shenjtë, atëherë do të ulet mbi fronin e lavdisë së vet do të mblidhen para tij të gjitha kombet, dhe ai do ta ndajë njërin nga tjetri ashtu si një bari ndan delet nga cjeptë dhe do të vendosë delet në të djathtë dhe cjeptë në të majtën. Atëherë Mbreti do t'u thotë atyre në të djathtën e tij: 'Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni në trashëgim mbretërinë e përgatitur për ju që nga krijimi i botës sepse unë jam i uritur, dhe më ushqyet. Isha i etur, dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët, i zhveshur dhe më veshët, unë jam i sëmurë dhe ju më vizitonit, isha në burg dhe erdhët tek unë.' Atëherë përgjigja atë, duke thënë: 'Zot, kur të pamë të uritur dhe të dhamë për të ngrënë, apo i etur dhe të japin të pini? Kur të pamë të huaj dhe të morrëm, ose të zhveshur, të veshur? Apo, kur të pamë të lënguar ose në Burgu, dhe erdhëm te ti?' Në përgjigje të tyre, Mbreti do t'u thotë: 'Në të vërtetë po ju them se çdo gjë që keni bërë për një prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, kanë bërë për mua.' Pastaj ai do t'u thotë atyre në të majtë: 'Largohuni nga unë, të mallkuar, në zjarr të përjetshëm, të përgatitur për të djegur, sepse pata uri dhe nuk më dhatë për të ngrënë; Isha i etur, dhe nuk më dhatë për të pirë; Isha i huaj dhe ju nuk më pranuat; i zhveshur dhe nuk më veshët, sëmurë dhe në burg dhe nuk erdhët të më shihni!' Atëherë edhe ata do t'i përgjigjen duke thënë: 'Zot, kur të pamë të uritur ose të etur, ose të huaj, ose të zhveshur, ose të lëngatë ose në burg dhe jo nuk erdhëm te ti?' Atëherë ai do t'u përgjigjet atyre duke thënë: 'Në të vërtetë po ju them se çdo gjë që nuk e ka bërë në një prej këtyre më të vegjëlve, as mua nuk e ka bërë.' Dhe ata do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe do të humbin të drejtën në jetën e përjetshme."

Në këtë gjykatë do të jenë të drejtët dhe të padrejtët. Kështu thotë. Këto do të jenë vetëm për shkak se Nusja ulet pranë tij në ditën për gjykatë.

Kor.6, 2 - 3.

"A nuk e dini ju se shenjtorët do të gjykojnë botën? Dhe nëse ju jeni për të gjykuar botën, janë të paaftë për të gjykuar rastet e parëndësishëm? A nuk e dini ju se ne do të gjykojmë engjëjt? Sa më tepër mund të gjykojmë gjërat e kësaj jete?"

Zbulesa. 3, 21:

"Atij që fiton do t'i jap të ulet me mua mbi fronin tim, siç fitova dhe u ula me Atin tim mbi fronin e tij."

Ju shikoni, Nusja është me Të në fron. Sepse ajo ka për të gjykuar botën, ka për t'u ulur në gjykatë me të. Kjo është pikërisht ajo që Daniel e pa.

Dan. 7, 9 - 10:

"Si pashë unë, u vendosën fronet dhe i Lashti i ditëve u ul. Padia ishte e bardhë si bora, flokët e kokës së tij ishin si leshi i pastër, froni i tij ishte si flokët e zjarrit dhe rrotat e tij si një rrymë e zjarrit dhe zjarr përvëlues dilte nga prania e tij. Një mijë mijëra i shërbenin atij dhe dhjetëra mijëra, dhjetë mijë herë i qëndronin përpara tij. Gjykataësi u ul,librat u hapën."

Shiko, kjo është e njëjta skenë, sepse mijëra të mijësheve që i shërbejnë Ati dhej Nusja, e cili shërben si burrit të saj?

Zbulesa. 20, 11 - 15:

"Atëherë pashë një fron të madh dhe të bardhë edhe Atë që rri në të. Para tij u zhduk toka e qielli pa lënë farë gjurme. Pashë edhe të vdekurit: të mëdhenj dhe të vegjël, qëndronin në këmbë para Zotit. Atëherë u hapën librat. U hap edhe një libër tjetër: Libri i jetës. Të vdekurit u gjykuan sipas shkrimeve që ishin në libra - sipas veprave të tyre. Deti i ktheu të vdekurit që ishin në të, po ashtu edhe Vdekja dhe Nëntoka i kthyen të vdekurit që ishin në to: të gjithë qenë gjykuar sipas veprave të veta. Atëherë edhe vdekja dhe nëntoka qenë hedhur në liqenin e zjarrtë. Liqeni i zjarrtë është vdekja e dytë. Kushdo nuk u gjet i shkruar në Librin e jetës qe plandosur në liqenin e zjarrtë."

Tani pyetja vjen, pse janë këto të drejtit në gjyq? Nuk ka asnjë vend tjetër që ju mund të rriteni për shkak se ka vetëm dy vende të ringjalljes, dhe që ata që nuk mund të

kualifikohen për ringjalljen e parë duhet të rriten në pjesën e dytë, e cila është një ringjallje gjykimi. Ata që kualifikohen për ringjalljen e parë (nuses) nuk janë në gjykatë. Gjoni 5, 24: *"Në të vërtetë, në të vërtetë, unë po ju them: Ai që e dëgjon Fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme* (që është, besimtari është tashmë marrësi i jetës së përjetshme që ai tashmë zotëron) *dhe nuk vjen në gjyq* (jo nuk vjen në gjyq, është ajo që me të vërtetë tregon), por ka kaluar (përgjithmonë) *nga vdekja në jetë*." Por vini re me kujdes, Jezusi duhet të ketë edhe një tjetër grup në mendje që në një ringjallje të caktuar që do të marrin jetën e përjetshme. Ata do të marrin atë një ringjallje sepse ajo nuk është marrë më parë si anëtar i nuses.

Gjoni. 5, 28 - 29:

*"Mos u mrekulloni për këtë, sepse po vjen ora kur të gjithë ata që janë në varre do ta dëgjojnë zërin e ti*j dhe do të dalin, ata që kanë bërë mirë - ringjallja e jetës,ndërsa ata që kanë kryer të keqen - ringjallja e gjykimit."

Pra, ne të gjithë e dimë se Gjoni. 5, 28 - 29 nuk është supozimi, sepse në atë kohë do të ngrihet nga varri vetëm të vdekurit në Krishtin me jetuar me Nusen e cili ishte ende në tokë.

Selanikasve. 4, 16 - 17:

"Sepse vetë Zoti kur të jepet urdhri, me zë të kryeengjëllit, me zë të borisë së Hyjit do të zbresë nga qielli e më së pari do të ngjallen të vdekurit në Krishtin, dhe vetëm atëherë, ne që do të jemi ende në jetë, bashkë me ta kemi për të qenë marrë në re, në takim me Zotin, në ajër. Kështu do të jemi gjithmonë me Zotin."

Por Gjoni. 5, 28 - 29 thotë se të gjithë do të dalin nga varri. Kjo është e njëjta ringjallje e vërtetë që flitet në Zbulesa. 20, 11 - 15 ku të vdekurit u sollën para Zotit dhe të gjykohen sipas veprave të tyre, dhe të gjithë emrat e të cilëve nuk ishin në Librin e jetës ishin hedhur më pas në liqenin e zjarrit.

Tani ne jemi të ballafaquar me një pyetje që lidhet me gjykatën se pse atyre duhet tu jepet jetë të përjetshme, pasi duket se sipas shkrimit sugjeroj se duhet të kenë fort Frymën e Krishtit apo do të humbasin. Edhe pse duket në këtë mënyrë, ne nuk duhet vënë në dyshim fjalët e Jezusit I cili më qartazi përcakton se nuk janë disa që gjenden në Librin e jetës të cilët ose do të marrin jetën e përjetshme përpara ringjalljes së përgjithshme ose pas saj.

Pali nuk shmangën këtë të vërtetë, sepse ai thotë shumë qartë në Filipianëve. 3, 11:

"Unë nuk e di se si për të arritur në ringjalljen e të vdekurve."

Pra, kjo është një deklaratë shumë e pazakontë. Ne të gjithë e dimë se të gjithë ne do të jemi në ringjallje, ne do të dëshironim të jetë apo jo. Të gjithë do të ringjallen. Aq e vështirë që Pali tha: "Unë nuk do të di se si për të arritur në ringjalljen e të vdekurve." E vërteta është se ai nuk thotë. Fjalë për fjalë, lexojmë: "Unë nuk do të di se si për të arritur "mbi-ringjalljes" nga të vdekurit." Kjo nuk është arritje në ringjalljen e parë të përgjithshme ose të ringjalljes së dytë, por arritje për të cilën është thënë: "Lum dhe i shenjtë është ai që ka pjesë në ringjalljen e parë, gjatë të cilës vdekja e dytë nuk ka pushtet, por ata do të jenë priftërinj të Perëndisë dhe të Krishtit dhe do të mbretërojnë me të një mijë vjet." Ringjallja e parë nuk ka të bëjë me vdekjen e dytë. Ky është fundi i një mijë vjet, kur TË GJITHË TË TJERËT të vdekurit të vijnë në jetë përsëri. Atë ditë do të jenë ata që do të dalin për jetën e përjetshme dhe ata të tjerët që kapen në një vdekje të dytë. Pra, ne nuk duhet të spekulojnë në lidhje me ata në jetën e dytë në ditën e ringjalljes. Na u tha se u ishte dhënë atyre për arsye se ata ishin mirësia dhe të mirët në mes të "Vëllezërve". Sipas atyre që do të ringjallen dhe do të hidhen në liqenin e zjarrit do të veprohet kështu për shkak të keqtrajtimit të tyre ndaj "Vëllezërve". Sepse kjo është Fjala e Perëndisë, ne thjesht e pranojmë. Nuk ka argumentim, vetëm një deklaratë e thjeshtë e faktit.

Për të sqaruar më tej, njoftimi konkretisht fjalën e hasim në Mateu. 25, 31 - 46. Kjo nuk do të thotë se një bari është fjalë për fjalë duke i ndarë delet nga dhitë, por është si një bari që ndan delet nga cjeptë. Këto nuk janë dele në këtë periudhë të caktuar kohe (gjykimit). Delet janë në kopenë e tij, ata dëgjuan zërin e tij (Fjalën) dhe shkuan pas tij. Tashmë keni jetën e përjetshme dhe nuk mund të vini në gjykatë. Por këto nuk kanë jetë të përjetshme, dhe janë në gjykatë. Ata lejohen të hyjnë në jetën e përjetshme. Por, mbi çfarë baze janë duke hyrë në jetën e përjetshme? Sigurisht jo fakti se ata tashmë e kanë jetën e Tij si ajo që e ka nusja, por e marrin atë, sepse ata ishin të llojit të Vëllezërit e tij. Ata nuk janë vëllezërit e tij, që do t'i bëjë ata trashëgimtarët me

Jezusin. Ata nuk janë trashëgimtarë tjetër, pos të jetës. Ata nuk e ndajnë fronin etj. Emrat e tyre duhet të ketë qenë NË LIBRIN E JETËS DHE QË NUK ËSHTË HEQUR. Pra, për shkak të dashurisë së tyre për popullin e Perëndisë ata janë të njohur dhe ruajtur. Ata janë, pa dyshim, të shërbej Në dhe për të ndihmuar fëmijët e Perëndisë. Ndoshta ata janë si Nikodemi dhe Gamalieli që u morën në kohën e fatkeqësisë.

Nëse duket se kjo është e ngjashme me të "rindërtimit", le të shikojmë me shumë kujdes, sepse i pabesi nuk është restauruar, por të meren në liqenin e zjarrit. Emrat e shumë prej atyre të shkatërruara ishin gjithashtu në Librin e jetës, por janë fshirë për shkak se nuk kanë respektuar popullin e Perëndisë që kanë jetuar e shfaqi Fjalën (Letrat e gjalla) për ditën e tyre.

Le të jetë shumë e qartë këtu tani. Këto nuk janë një komb që është i dënuar dhe shkon në mijëvjeçarin sepse ata ishin hebrenj, të sigurojë strehim dhe për të ndihmuar ata. Kjo është e qartë për shkak të përfundimit të këtyre vargjeve. "Dhe ata do të shkojnë (të pabesëve) në mundim të përjetshëm (liqeni i zjarrit), dhe të drejtët në jetën e përjetshme." Nuk ka asnjë i vendosur DY gjykatës ku pabesët janë hedhur në liqenin e zjarrit. Vetëm bisha, dhe një profeti i rremë do të jenë në gjyq në fund të shtrëngimit të madh. Jo, ky është gjykimi fronit të bardhë, dhe ata janë që do të gjykohen sipas asaj që është shkruar në libra.

Kjo është ringjallja e dytë "shpirtrat nën altar" të, siç përcaktohet në vulën e pestë (Zbulesa 6, 9 - 11), u janë dhënë rrobat e bardha, dhe natyrisht jeta e përjetshme, ose rrobat e bardha nuk do të kenë ndonjë qëllim.

"Dhe kur ai hapi vulën e pestë, unë pashë nën altar shpirtrat e atyre që janë vrarë për shkak të Fjalës së Perëndisë dhe për dëshminë që kishin. Dhe thërrisnin me zë të madh, duke thënë: 'Deri kur, o Zot, i shenjtë dhe i vërtetë? A nuk je ti ai që gjykon dhe merr hak për gjakun tonë nga ata që banojnë mbi tokë?' Unë i kam dhënë secilit një mantel të bardhë, dhe u është thënë që të prehen pak më gjatë, deri në numrin e shërbëtorëve të tyre shokët dhe vëllezërit e tyre, që do të vriteshin posi ata."

Kështu, në veçanti të vini re se asnjë nga këto nën altar nuk u vra për dëshminë e Jezusit. Ata ishin si kjo sikurese që Antipa u vra për shkak sepse ai e mbajti të shenjtë Emrin e Tij. Këto nuk janë të lindur përsëri me jetën e përjetshme si pronat e tyre. Ata janë ngritur në ringjalljen dhe për të marrë jetën e tyre për shkak se ata qëndruan në Fjalën. I vini re se këto bërtasin për hakmarrje. Ato nuk mund të jenë të kalibrit të nuses. Nusja kthehet dhe bërtet: "Fali ata, o Atë, sepse nuk dinë çfarë bëjnë ata." Këto janë hebrenj. Ata duhet të jenë për shkak se ata janë në vulën e pestë, dhe vula e nuses është e katërt xhentile. Pra, këta Judej nuk janë lindur nga Fryma e tij. Ata as nuk besojnë se Jezusi është Krishti. Por që Perëndia i ka verbuar si paganë, Perëndia u dha atyre jetën e përjetshme për arsye se edhe pse ata nuk mund të merrnin të, edhe pse ata ishin me të vërtetë besnik fjalës së tij që e karakterizon, dhe vdiqën për atë si turma që ka vdekur nën Hitlerin, Stalinin etj. dhe do të vdesin.

Ajo është e dyta ringjallje, zgjohen pesë virgjëreshat mendjelehta. Vini re se ata ishin të virgjëra. Ata nuk e kanë Frymën e Shenjtë, në mënyrë që ata nuk arritën të jenë nusja, ndërsa pesë të urtat, u bënë pjesë e asaj nuses. Por këta njerëz, pasi ata ishin njerëz të veçantë që e donin Perëndinë dhe u përpoq për të qëndruar në Fjalën, sipas asaj që ata e dinin në lidhje me të, dhe që ata ishin të ndihmojnë në Zotin se ai do të vijë në fundin e kohës. Do të humbasë mijëvjeçarin, e cila, sipas jush me këto të vërteta mund të fillojë të vyshket, janë shumë më të rëndësishme dhe të mrekullueshme se sa kemi menduar ndonjëherë apo besonim.

Të gjithë këta njerëz kishin emrat e tyre në Librin e jetës dhe emrat e tyre mbetën. Por, emrat e të cilëve nuk u mbetet në librin e jetës? Ata prej kishave të sistemit botëror që luftuan nusen do të jenë ata që janë larguar. Ata janë ata që do të vuajnë dështim. Ajo do të hidhet në liqenin e zjarrit.

Tani le të lëvizë, por para kësaj, më lejoni të shohim pas argumenteve të mëparshme. Para së gjithash, sigurisht që ne e dimë se plani i Perëndisë qëndron në zgjedhje. Është e vendosur në Vehte. Plani i Perëndisë ishte për të futur njerëzit për veten e tij si kjo do të jetë Nusja e Fjalës. Ajo u zgjodh në Të përpara themelimit të botës. Është parashikuar dhe i dashur para se ajo është paraqitur ndonjëherë gjatë epokave të tokës. Ajo është shpenguar nga gjaku i Tij dhe kurrë nuk mund të vijnë në gjykatë. Nuk mund të jetë në gjykatë për shkak se mëkatet e saj nuk mund të numërohen.

Romakëve. 4, 8:

"Lum ai njeri të cilit Zoti me të vërtetë nuk do tia numërojë mëkatet."

Por me të vërtetë do të jetë me të mbi fronin e tij Gjykatës gjykues mbi botën dhe madje edhe engjëjt. Emri i saj (secili nga anëtarët e saj) u shkrua në seksionin e Librin e jetës së Qengjit, para themelimit të botës. Së dyti, ka një tjetër klasë. Emrat e tyre janë edhe në librin e jetës dhe ata do të rriten në ringjallje të dytë. Të tilla janë virgjëreshat pamend dhe me të drejtë ashtu siç është thënë për ta në Maeut. 25. Në këtë klasë edhe nga ata që nuk do të adhurojnë bishën, dhe i cili nuk është i përfshirë në sistemin e antikrishtit, por të vdesin për besimin e tyre, edhe pse jo në të nuses si ata që kanë lindur rishtazi. Por ata do të rriten në ringjallje të dytë dhe të shkojnë në jetën e përjetshme. Së treti, ka të krishterë të vijës kufitare të tilla siç e pamë në Izrael, kur ai doli nga Egjipti. Këto kishin emrat e tyre në Librin e jetës dhe veprat e tyre të shkruara në libra. Kjo do të, pasi ata nuk arritën t'i binden Perëndisë dhe që ata nuk ishin të Frymës, edhe pse në mesin e tyre ishin edhe shenja dhe mrekulli, emrat u ishin hequr nga Libri i jetës. Në mesin e këtij grupi do të jenë ata si të Judës, i cili, edhe pse ata janë plotësisht të lirë e të Frymës, por janë fetar në jetën e tyre të kenë një deklaratë dhe edhe pse librat nuk ishin të zgjedhur në to. Në këtë grup do të jenë të tillët që i besuan Balaamit. E katërta dhe të fundit janë ata emrat e të cilëve nuk janë as nuk do të jenë ndonjëherë e shkruar në libra.

Të tilla janë gjetur në Zbulesën. 13, 8 dhe Zbulesa. 17, 8:

"Do ta adhurojnë të gjithë banorët e dheut, emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin e jetës së Qengjit, që ishte vrarë që nga krijimi i botës." "Bisha, që pe, ishte, dhe nuk mund të dalë nga humnera dhe të shkojë në humbje. Unë do të jemë i habitur nga banorët e vendit, ata që emrat e të cilëve nuk janë shkruar në Librin e jetës që nga krijimi i botës, kur të shohin bishën që ishte, dhe nuk është, ndonëse është."

Jezusi tha se në qoftë se grupe të caktuara për të pranuar atë që erdhi në emër të tij. Ky është antikrishti. Dhe kjo është pikërisht ajo që ai thotë prej tyre në Zbulesa. 13, 8 dhe 17, 8. Këta janë caktuar nga Perëndia, por jo për zgjedhje. Dhe me këtë grup janë ato të cilat janë si faraoni.

Për ta Ai thotë:

"Vetëm për këtë, dhe e ngriti lart." "Enët e zemërimit të përshtatshme për katastrofë."

Romakëve. 9, 17 dhe 22.

Asnjë nga këto nuk mund të vendoset në gjurmët e jetës. Unë nuk jam duke thënë se nuk ka shkrime prej tyre. Pa dyshim, ka një lloj të të dhënave të tyre, por jo në të dhënat e JETËS. Qëllimi i tyre është ekzistenca e pjesës tjetër të librit që merret me pak, por ne mund të shtojmë më shumë dy Shkrimet.

Fjalët e urta 16, 4:

"Zoti krijoi të pabesin për ditën e fatkeqësisë."

Job 21, 30:

"I pabesi është lënë për ditën e aksidentit, ata do të sillen në shpëtim ditën e zemërimit."

Për shkak se këtë pjesë të Fjalës së mendjes njerëzore duke u përpjekur të kuptoj se, ajo duhet të pranohet me anë të besimit dhe vetëm besimit. Disa do të jenë ofenduar nga ajo çfarë kam paraqitur, për shkak se ata nuk arrijnë të kuptojnë sovranitetin e Perëndisë që ekspozon se Zoti është Perëndi dhe për shkak se Ai është Perëndia, askush nuk mund të luftojë apo të parandalojë këshilla dhe këshillës së vullnetit të Tij, por Ai, duke qenë se Ai gjithëfuqishëm të gjitha gjërat me të gjitha qeniet e juaj e bën atë që ai dëshiron, sepse të gjitha janë krijuar nga bujaria e Tij. Prandaj, siç thotë Pali: "Në qoftë se Perëndia mori një baltë nga po ai brumë për të bërë një enë për nderim, edhe një tjetër tha enë çnderimi për përdorim, dikush mund të jetë ofenduar dhe predikuar kundër tij? Se ai ka të drejtë ta bëjë këtë vetëm mbi bazën e krijimit e nuk mund të mohohet. Megjithatë, ai shkoi edhe më tej për shkak se, sipas Romakëve 14, 7 - 9 ne kemi prova të padiskutueshme se Jezusi ka paguar çmimin e blerjes së gjithë botës dhe për këtë arsye me vete mund të duket se ata do të *"sepse asnjë nga ne nuk jeton për veten e tij dhe askush nuk vdes për veten e tij. Nëse, atëherë, ne rrojmë, rrojmë për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për Zotin. Edhe nëse rrojmë, për këtë arsye, ose të vdesin - Zotit. Kjo është arsyeja pse Krishti vdiq dhe u ringjall: Ringjallur të jetë Zot i të vdekurve dhe të gjallëve."*

(Kjo i referohet pronës, jo marrëdhënie.)

Ky është vendosur edhe përcaktuar në Gjoni 17, 2:

"Si ti i ke dhënë pushtet mbi çdo mish, që të gjithë atyre që ti ia ke dhënë për të dhënë jetën e përjetshme."

Pra, në qoftë se atribuohet gjithëditurinë së Perëndisë, ne duhet të pranojmë se Ai është i përkryer në dituri, drejtësi. Ky plan është zgjedhja dhe refuzimi i diturisë së Perëndisë që zbulohet në të gjitha epokat, siç thuhet në Efesianëve 1, 3 - 11:

"Qoftë bekuar Hyji. Ati i Zotit tonë Jezu Krishtit, i cili na bekoi me çdo bekim shpirtëror në qiellnë Krishtin. Në Të na zgjodhi para krijimit të botës që të jemi të shenjtë e të papërlyer para Tij në dashuri. Ai na parashënoi për vete të jemi bij në shpirt në saje të Jezu Krishtit me pëlqimin e vullnetit të vet për nder të lavdisë së hirit të tij me të cilin na pajisi me anë të të Dashurit: në Të, në saje të gjakut të tij, e fituam shpërblimin; në Të na u falën fajet me anë të begatisë së hirit të tij, të cilin Hyji e ndikoi në ne bashkë me çdo urti e kuptim. Ai na vuri në dijeni mbi misterin e vullnetit të vet synim që lirisht kishte vendosur që më parë ta kryente në Të kur të plotësohej koha: domethënë të vërë çdo gjë nën kryesinë e Krishtit, të gjitha qeniet që janë në qiell e në tokë. Në të edhe ne u bëmë trashëgimtarë të paracaktuar me vendim të Atij që vepron gjithçka sipas pëlqimit të vullnetit të vet."

Prandaj, në qoftë se kështu që Perëndia synon që nuk do të jenë ata emrat e të cilëve janë vendosur në një pjesë të librit të jetës së Qengjit, dhe nuk mund të fshihet, sepse ata janë emri i nuses së tij, atëherë ne duhet të pranojmë se nëse edhe ju është thënë se ka nga ata emrat e të cilëve janë vendosur në librin e jetës, por në paranjohjes së Perëndisë ata do të bien, dhe emrat e tyre të hiqen, ne duhet ta pranojmë atë. Dhe nëse ka nga ata emrat e të cilëve kurrë nuk kanë qenë vendosur në të dhënat e jetës, ne duhet të pranojmë atë. Dhe nëse nuk janë ata që do të hyjnë në jetën e përjetshme pas fronit të bardhë të Gjykatës vetëm mbi bazën se ishin të mira dhe me mirësi dhe të drejtë në përputhje me të zgjedhurit e Perëndisë që janë vëllezërit e tij, atëherë ne nuk mund të dhe se ajo nuk pranohet. Le besimin në vend të nënshtruar tek ai i cili është Ati ynë dhe të jetojnë.

Për këtë temë kuptohet edhe më qartë, do të ishte e mençur për qasje atë nga pikëpamja e kishës që është tashmë nga epoka. Deri më tani kemi menduar në drejtim të heqjes së emrave e individëve. Tani ne duam të marrin në konsideratë jo individët, por grupet e përfaqësuara në kishë. Për ta bërë këtë, ne do të krahasojmë kishën përmes epokave me bimës së grurit. Fara e mbjellur e grurit në mënyrë që të ketë riprodhuar një kokërr gruri dhe shumohet përmes një procesi të caktuar gjatë një periudhë të caktuar kohore. Ajo do të jetë një farë që nuk vdes, por do të vdes jetën që kishte tek ai për të rritur bimë, e cila nga ana do të jetë bartës ose mbajtësi i kësaj jete të cilat ka ardhur përsëri në origjinalitetin në formë të shumëfishuar. Jezusi, Fara mbretërore, ai vdiq. Në të patejkalueshëm, që është jeta e kishës, duke qëndruar në mes të kishës në të gjitha shtatë epokave të kishës duke i dhënë jetën e Tij për kishën (mbajtësi ose enaktor) me qëllim të jetës së Tij, që unë kam qenë duke riprodhuar në organet e ngjashme me të tijën në ringjallje. Vetëm të jetë për ringjalljen Fara Mbretërore ka parë shumë fara mbretërore si veten time dhe ata do të jenë si ai, sepse, thotë Gjoni, "ne do të jemi si Ai." Kjo është ajo që ka dëshmuar Gjon Pagëzori kur tha se Jezusi do të mbledhë grurin e tij në hambar. Kjo ishte ringjallja në të cilën ata hynë të çliruarit, të cilët janë zgjedhur për jetën e përjetshme.

Kështu, të dhënat e kësaj bime të grurit qëllimi i të cilit është për të riprodhuar pasardhës origjinal në formë të shumëfishuar në Librin e jetës. Përsëri, historia apo shkrimi i kësaj bime grurit është libri i jetës, nga të cilat një pjesë e librit të jetës është PROCES VERBAL TË JETËS SË PËRJETSHME. (Seksioni Libri i Jetës.) Kjo shihet bindshëm duke marrë në konsideratë jetën bimore të grurit. Mbjellë farë të zhveshur. Së shpejti shikoni listën. Por kjo nuk është ende e grurit. Pastaj do të rritet në një kërcell. Kjo ende nuk është gruri. Ka jetë, por jo gruri. Pastaj në fund të një lule të vogël kërcell që bën fshirëse. Ende bimë gruri por jo gruri. Pastaj polenizimet bimore dhe të shohim rritjen e kashtës. Kjo duket si grurë, por kjo ende nuk është farë. Pastaj, forma në grurë. Tani përsëri në atë që fillimisht ishte. Tani korret gruri pjekur.

Jezu Krishti vdiq. Ai dha jetën e Tij. Se jeta ishte kthyer në kishë dhe të sjellë shumë fëmijë që ai është për lavdinë e ringjalljes. Por si farë gruri duhet të kishte një zgarë për të sjellë farën e grumbulluar të grurit, kështu që ajo duhet të jetë një kishë që është dashur të jetë bartës i jetës së Krishtit. Të tilla si gjethe, rrjedh, lëvoret dhe ishte transportuesit për farën por jo farë, kështu që kisha nëpër kohë kolektive ishte mbajtësi

i vërtetë të farës, edhe pse jo vetëm Farën. Prandaj, ne mund të themi se Libri i jetës është si bima e grurit.

Le të shkojnë mbi atë përsëri. Këtu është fara fillestare ishte mbjellur. Hedhur në qarkullim një listë. Kjo nuk ishte ajo. Kaloi rrjedhin. A nuk është edhe kjo. Këtu vijnë pjesët në të cilën duhet të zhvillohet gruri. Kjo nuk është ajo. Pjesa e Bimës u ringjall. Diçka të kësaj fare origjinale që kanë kaluar nëpër Farën e tjetër bime. Pse nuk shkoi e tërë bima të shkojnë në farë? Për shkak se ajo është krijuar me këtë qëllim. Vetëm një pjesë e tij mund të kthehet në farë, sepse vetëm një pjesë e asaj mbjellin grurë, grurë JETËN E PËRJETSHME.

Ju keni një lloj të përsosur në Izrael, kur ata u larguan nga Egjipti. Dolën nga rreth dy milion njerëz. Të gjithë shpëtuan nëpërmjet gjakut sakrifikues. Të gjithë u pagëzuan në Detin e Kuq, Të gjithë u ngritën nga uji duke shijuar shfaqjen Frymës e Shenjtë dhe bekimet. Të gjithë hëngrën bukën e engjëjve, të gjithë pinin prej shkëmbit që i ndiqte. Megjithatë, përveç një pakice të vogël, ishin asgjë, por transportuesit për fëmijët të cilët janë menduar për të ndjekur pas tyre dhe të hyjnë në vendin e Kanaanit. Tërë Izraeli nuk është Izraeli. Unë kam të gjithë, përveç një pakice të vogël, emrat e të cilëve nuk janë hequr nga Libri i jetës.

Gjithashtu, ne kemi të njëjtën gjë tani në kishë. Emrat do të fshihen nga libri i jetës. Asnjë emër nuk do të fshihet nga Libri i jetës së përjetshme, sepse ajo është një tjetër shkrim pse janë të përfshira në Librin e jetës. Kjo është dëshmia: Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e tij. Ai që ka Birin - ka jetë (Jeta e përjetshme); kush nuk ka Birin - nuk ka (përjetshme) jetë. Dhe ata që kanë jetën ishin në të përpara se të themelohej bota. U zgjodhën në të përpara se të themelohej bota. Ajofarë madheshtore mbretërore, Jezu Krishti, ishte farë e mbjellur (vdiq) dhe kjo është jeta që ishte në Atë që ka kaluar prej bimës së grurit dhe riprodhon në turmat e farës së grurit në to dhe ka të njëjtin jetë dhe si origjinali është për shkak se ata janë sipas Frymës me origjinalin.

Tani ne mund të shohim se pse jemi të shpenguar (nga pronari origjinal) nuses (ajo ishte në të, si Eva ishte në Adamin) "emrat e anëtarëve" e tij nuk mund të hiqen nga të dhënat. Ajo është pjesë e tij. Ajo ishte në fron. Kurrë nuk mund të vihet në gjyq. Të gjithë të nuses janë anëtar të Tij, dhe Ai nuk humb një të vetme. Por kjo nuk është aq kur është fjala për "të gjithë", në librin e jetës. Për shkak se ata janë në mesin e tyre edhe ata janë si Juda etj. që ka pjesë në të dhënat, por emrat e tyre hiqen. Ne mund të shohim ata që vijnë në ditët e fundit dhe pasi të keni bërë vepra të fuqishme, Jezusi do tu tregojë atyre se ai kurrë nuk i kishte njohur. Nuk është se ai nuk di rreth tyre. Gjithëdijenia e tij për të përjashtuar. Tashmë ato janë parashikuar si nusja, as nuk janë parashikuar si të drejtët mes ringjalljes së dytë. A nuk japin më fruta (sepse ata ishin jashtë Fjalës - nuk qëndrojnë në të) dhe për këtë arsye u dënuan me vdekje. Pastaj, siç kemi treguar më parë, ka nga ata që kanë qëndruar për nusen dhe ishin ndihmësit e saj dhe jepnin ngushëllim. Ata janë emrat që mbeten në Librin e jetës dhe të shkojnë në jetën e përjetshme. Së fundi, ka nga ata, si faraoni, emrat e të cilëve nuk kanë qenë asnjëherë në Librin e jetës, dhe ata janë hedhur në liqenin e zjarrit.

Prandaj, kokrra e grurit që u bë një fabrikë e korrjes në një shkrim të kishës. Unë ashtu si tërë bota bimore nuk është një pasardhës i grurit dhe si të korrat nuk përdor tërë botën bimore, kështu është edhe me kishën - kur gjithë kisha është nusja apo jeta e përjetshme, por pjesë e saj të mbledhura në hambar, kjo është një pjesë e cila pohoi se ajo mund të hyjë në jetën e përjetshme në ringjallje të dytë, dhe pjesë e saj e cila llogaritet në mesin e bykut që është djegur në liqenin e zjarrit.

Dhe kjo është pikërisht ajo që thanë ata, Gjon Pagëzori dhe Jezusi, kur Gjoni tha se gruri do të korrur në hambar, por bykun djegur. Jezui tha: "Lidhi duajt, dhe pastaj grurin." Lëvizja ekumenike do të lidhë së bashku me kishën, sepse figura duhet të jetë i detyruar, kashta, dhe edhe pse fshatin e tyre të djegur, ata dogjën për të lidhur tashmë atë e për të ruajtur për më vonë, e cila është në fund të një mijë vjeçarit apo një ringjallje. Pastaj do të vijë dita kur të gjithë qëndrojnë së bashku siç shihet në shkrimet te Danieli. Nuk do të jetë një mbret me nusen e tij, dhe bashkë me ta do të jetë një turmë që duhet të vihet në gjyq. Po. Të gjithë janë atje. Të gjitha librat u hapën. Bërë disponimin përfundimtar të gjithë. E korra është me të vërtetë e gjatë. Pasi të jenë hapur ,librat janë të mbyllura.

Në përfundim të kësaj teme për këtë epokë, më lejoni të theksoj deklaratën në ditën e fillimit në të cilin kam thënë se asnjë nga Shkrimi nuk thotë se Zoti tani ka hartuar një

shkrim të emrave. Me të vërtetë është. Megjithatë, ka një Shkrim që tregon asamblenë e ardhshme. Ajo është e vendosur në psalmin e tetëdhjetë e shtatë. Ky Psalm i flet Zotit, i cili regjistron emrat e të gjithë atyre në Sion. Në asnjë rast nuk mund të supozojmë se Perëndia duhet të presë deri në fund të këtij epoke ose periudhë kohore, në të cilat të merren me Sionin, në mënyrë që të dini që të gjithë mund të jenë të lindur në Sion. Përsëri, kjo do të përjashtojë gjithëdijeninë. Ai me siguri e di që të gjithë e përbëjnë atë numër. Por çfarë është ajo? A nuk është thjesht lista e rishikuar ku Perëndia thjesht vendos një shkrim të ri ato emra që mbetën pas ringjalljes së dytë dhe ishin pronë e Sionit? Sigurisht, kjo është ajo.

"Unë do të rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe engjëjt e Tij."

Thirrja në qiell! "Nëse një njeri vdes, do të ringjallet dhe unë do të pres gjithë ditët e kohës time që janë të caktuar, derisa të vijë e ndryshimi. Ju do të jeni vepra e dëshirueshme e duarve të tij." Bariu i madh i thërret delet e tij me emër. Zëri krijues i Perëndisë i quan ato nga pluhuri ose ndryshimin me atomet e tyre edhe pse ata ishin në gjumë. Kjo është ngazëllim. Kjo është një darkë e madhe, dasma e Qengjit dhe nusja e Tij.

Por ngazëllimi nuk është e vetmja thirrje në qiell. Atje, për ringjalljen e dytë, në ditën e gjykimit të madh në fron të bardhë, emrat do të njihen para Atit dhe engjëjt e Tij. Tani unë kam qenë nga ato që e dinë,dhe zë ma i ëmbël për veshin e njeriut është zëri i emrit të personit. Sa njerëz duan të kenë emrat e tyre të përmendura publikisht. Ata e duan lavdërimin. Por asnjë zë tokësore nuk do të shpallë kurrë emrin tuaj aq ëmbël që do të bëjë zëri i Perëndisë, në qoftë se emri juaj është në Librin e jetës dhe mbetet atje që të zbulohet përpara engjëjve të shenjtë. Çfarë ditë do të jetë kur të dëgjojmë Jezusi të thotë: "O Atë, duke rrëfyer emrin tim përpara njerëzve në ditët e shtegtimit të tij në tokë. Tani unë jam duke shkuar për të pranuar emrat e tyre para teje dhe të gjithë engjëjt qiellorë."

"Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!"

Edhe një herë Fryma foli. Edhe një herë kemi shqyrtuar të dhënat e atë që Fryma u thotë në një tjetër epokë. Dhe ne pamë se të dhënat janë të saktë. Nuk është një tjetër epokë e kaluar dhe të përmbushur pikërisht siç Ai ka thënë se do të ishte. Çfarë ngushëllimi është për ne që shpresojmë që të jemi nusja e ditës së fundit, sepse ajo stimulon zemrat tona për tu hedhur nga gëzimi, se Ai është besnik dhe do të kryhen të gjitha premtimet tona. Nëse ai ishte besnik dhe i vërtetë me ato të kohëve të Sardës, është po aq e vërtetë për kohën tonë. Nëse ju do të tregoni atyre hirin dhe fuqinë e Tij për të pranuar dhe për të paguar haraç për të, dhe pastaj për të dalë përpara Zotit në qiell dhe të jemi me Të përgjithmonë.

MESSAGE hub online

www.messagehub.info

null

William Marrion Branham

null